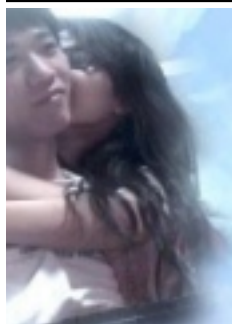

Trai ngoan đánh phải gái hư

Contents

Trai ngoan đánh phải gái hư	1
1. Chương 01-02 -03- 04	1
2. Chương 05-06-07-08	7
3. Chương 09-10-11-12	12
4. Chương 13-14-15-16	18
5. Chương 17-18-19-20	22
6. Chương 21 + Phiên Ngoại	29

Trai ngoan đánh phải gái hư

Giới thiệu

26 năm giấu bản chất BT ngầm, zai làm zai ngoan. Công việc bình bình, cuộc sống bình bình, tình y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trai-ngoan-dinh-phai-gai-hu>

1. Chương 01-02 -03- 04

Trai ngoan đánh phải Gái hư

Hani.Hanj

Lại một đợt gió ập vào mặt mát rượi. Gió mang theo hơi nước nặng nặng, chút bụi nhưng không đến nỗi mắt phải nheo.

Hôm nay trời đẹp.

Sông Hồng vẫn lững lờ trôi. Đó đây từng xoáy nước lăn tăn như trôi vào cái phễu vô hình.

“ọt ọt...”

Ông anh ruột kêu nhắc nhở bản thân đã ngồi đây mấy tiếng rồi.

Trước khi ra đây tâm trạng rối bời, tôi ngồi xuống nhớ lại tất cả những điều đã xảy ra làm tim đau nhức nhối, và ngực nặng như 1 cối đá đeo.

Tất cả như một cuốn phim quay chậm lần lượt diễn ra trong đầu. Đến những phút cuối cùng của bộ phim, tôi rơi nước mắt.

Tôi nghĩ đến việc khi tôi chết đi sẽ không còn lo lắng, không phải nghĩ suy, không áp lực, không đau lòng.

Có lẽ, 1 vài, hay vài chục người sẽ nhỏ nước mắt khi tôi đi, than tiếc cho 1 đời bạc bẽo. Chỉ ít cái mặt cũng rầu rầu khó tả.

Chẹp, nghĩ đến đây cái miệng tôi bắt đầu nhảnh ra rồi. Cười cười.

Tưởng tượng hậu cảnh sau khi chết thật thú vị và càng thôi thúc người ta muốn tìm cái chết. Kiểu như “tinh thần AQ” lần cuối cùng .

Vớ một hòn đá ném xuống:

“ 1, 2, 3, 4, 5, 6...”

“Tôm!”.

Tiếng “tôm” nhỏ xíu- tôi tưởng tượng đấy. Thậm chí sau ngần đó tiếng đếm khi nhìn xuống chỉ thấy tí bọt nước sánh lên, rồi cái gì cũng lặn đi. Lòng sông lặng lẽ như thằng ăn vụng thần nhiên chùi mép. Bình thản ra điều vô cái tội.

Rõ ràng, hòn đá ấy nó không liếm qua. Nó ăn cả cục mà!

Tôi mà rơi xuống, chỉ ít cũng là “Bùm”. Nhưng chả chắc tiếng “Bùm” ấy nghe có to không. Trên thành cầu này mấy ai nghe thấy? Xa xa chả có cái xà lan nào đi lại? Mà có ai nhìn thấy liệu có muốn cứu tôi? Muốn cứu tôi liệu có biết bơi? Và có biết bơi liệu có lôi tôi lên được?

Chỉ sợ không chết mà để lại di chứng.

Hoặc là, ...khi rơi xuống thật tôi lại muốn sống thì sao?

Không chắc chắn lắm.

Con người ta từ thuở bé tí ti thì bé lắm. Vì nó là cái tổ hợp đơn giản của tế bào trứng và một tế bào bơi.

Tế bào trứng nguồn gốc của tôi là 1 trong cả triệu cái trứng. Tế bào bơi bơi nguồn gốc của tôi là 1 trong cả tỷ cái bơi. Qua một quá trình cọ xát, à nhầm, vận hành sát nhập, cả trăm lần fail mới tôi ra được cái tổ hợp đơn giản là nguồn gốc của tôi.

Theo nguyên lí xác suất:

‘Sự xuất hiện của tôi độc hơn xỏ số độc đắc, sánh ngang với tỉ lệ xuất hiện dấu hiệu của sự sống của hàng tỷ tỷ hành tinh trong vũ trụ này’

Giờ chết đi, khác gì vút véo 1 cái xỏ số độc đắc sau đầu.

Mà chết, có khi... đau lắm. Đã tự nguyện chết mà vẫn bị đau có lẽ hơi bất công.

Giá có cái chết nào đảm bảo 100% êm ái. Tôi cũng muốn thử.

Phủi đít đứng lên. Hơi thất vọng vì bản thân hèn nhát. Tôi lủi thủi quay về.

Sông Hồng lặng lẽ...

Quãng thời gian cuối năm 2010 thực sự là khoảng thời gian đen tối cùng nhức nhối. Chi tiết thì nhiều nhưng gói lại cũng chỉ trong vài dòng lẽ tẻ:

- Gia đình lục đục
- Sự nghiệp học hành gầy vụn
- Tình yêu mong manh không đủ “lực”
- Không có bạn
- Mất niềm tin từ gia đình
- Mất tự tin

Càng ở trên cao càng ngã đau. Cái tôi càng lớn càng không dám nhìn vào sự thật.

Gái 22 tuổi. Là tôi. Trượt dài trong những chuỗi ngày hoảng hốt, quần quanh bế tắc, dù thái độ bên ngoài vẫn bình thường cười đùa vui vẻ.

Ai biết đây là đâu.

Tôi đã mất đứa con mà chưa bao giờ có cơ hội được nhìn nó.

Trong cơn hoảng loạn, chỉ biết gọi vào sdt anh. Để rồi 4 tiếng sau khi tỉnh dậy, xung quanh chỉ là máu, máu loang dưới thân, trên tường, trên bệ toilet, kéo dài trên nền nhà đến tận chân giường

Và anh - người suýt làm chồng tôi, đến ngày hôm sau vốn vẹn nhận một tin xin lỗi, mừng 7 tết mẹ anh không cho anh ra khỏi nhà.

Yêu anh. Hận anh.

Suốt vài tháng trầm cảm. Tình hình của tôi ngày càng tồi tệ.

Anh xin lỗi, tôi bỏ qua... nhưng rồi cuộc không thể tha thứ.

Đây không phải lần đầu tiên có việc liên quan đến tính mạng tôi mà anh không ở bên.. thật khó..

Hơn 4 năm yêu nhau là hơn 4 năm đồng cam cộng khổ. Có những lúc vui rất vui, buồn, khá buồn. Đến bây giờ, ngay cả khi hận anh tôi vẫn biết rằng anh rất tốt, mỗi tội vô tâm đến không ngờ.

Đến lúc tôi nhìn vào sự thực: “Mình còn lại gì?”

Ngoan, ngây thơ, kiệt lực học hành. Kết quả?

Chia tay, bạn bè anh, bạn bè chung chửi tôi nhẫn tâm, phụ bạc....

Tôi cúi mặt lặng im không thanh minh, sáng tối một mình, đau xé lòng. Anh được người ta kéo đi “giải sầu”, bạn bè sớm tối cafe, karaoke “chia sẻ”, “động viên”.

Ai biết đâu?...

Anh chưa bao giờ nói ra và dám nói thật với ai lí do tại sao chia tay.

Người ta thương anh, trách tôi, cũng cắt luôn liên lạc với tôi...duy nhất có một thằng em chơi chung chủ động nói chuyện với tôi như xưa.

(Ôi thằng em, mỗi lần nghĩ đến nó càng thấy quý. Hình như thằng ku có nick voz)

Tôi yêu anh hết lòng, dùng lí trí chia tay anh.

Cuối cùng, kiệt sức.

Anh như bóng ma ám ảnh suốt một thời gian dài kế tiếp.

Thời gian hỗn loạn trước tôi có gửi hồ sơ online tới 1 vị trí cv tuyển trên mạng, không có hy vọng được gọi làm (chưa có bằng ĐH, chuyên ngành kế toán, cv này liên quan IT trái ngành trái nghề, đặc biệt tuyển nhân viên nam còn tôi là nữ).

Ai dè lại được chọn.. Dĩ nhiên ngoài công sức bỏ ra, có 1 phần may mắn. Nhờ có nó, tôi đỡ đi phần nào ám ảnh...

Anh vẫn thế, vẫn vô tâm và ích kỉ. Miệng nói yêu, yêu nhưng...
Mỗi khi điện thoại, đáp lại anh chỉ là thái độ cứng rắn, lạnh lùng và dửng dưng.
Và sau khi cúp máy, tôi lại chạy xuống tầng hầm khóc thỏa thuê.
Đơn giản hơn là gọi cho chị rồi cứ lặng người đi mà khóc.
Không thể quay lại được nữa rồi.

Tôi chưa từng không an phận. Thậm chí an phận đến mức ngu ngơ: ngại từ chối.
“Sống an phận để được bình yên”. Mẹ có lần nói với tôi như vậy
Và cho đến giờ phút này, tôi cực lực nghi ngờ câu nói ấy.
Thằng chả ‘Bình Yên’ nó trốn tôi như trốn dịch.
Thôi đã không thêm bà thì bà chả cần mày!
1-Nam chính lên sàn.

V. giới tính không xác định (nhìn thoáng qua có vẻ là nam)

Hơn 4t, làm cùng Cty.

Ấn tượng đầu tiên của tôi với zai: chả có ấn tượng gì.

Hai mắt, hai mũi, hai tai, một mồm, hay mặc sơ mi/ áo phông quần bò như 80% đối tượng cùng môi trường
Giá mà anh giống 20% còn lại biết đâu tôi lại để ý đấy, zai mặc váy chả phải xu thế bây giờ sao?

20%: toàn nữ

Khi trong lòng đang có người khác, dường như tất cả đàn ông còn lại đều mang một vầng u ám, tôi không nhớ rõ mặt, rõ tên đừng nói là để ý cái gì gì đó.

Còn zai, sau này nghe kể lại thì:

Zai ấn tượng cái mặt trẻ con 9x, mái tóc dài mượt và thọt tim lên cổ khi cái con ngơ ngáo trong buổi họp nhân viên mình đang để ý có hành vi ...bật sếp.

(Vũ tóc tai dài mượt lừa tình không cố ý là “duyên kỳ ngộ”, vài năm mới có 1 lần. Nhân dịp trọng đại ra mắt Cty, gái đã mất công là đi là lại cho tới khi khét lẹt. Được 2 hôm lại lung tung như tổ quạ)

Hôm đầu tiên đi làm quả đáng nhớ, suýt bị đuổi việc

Lí do: Cầm GM cầm shop chơi (Vật cầm shop là vật phẩm báo hack đã thu hồi được của khách hàng).

Vì cầm chơi nên giá đồ gấp 10 lần giá thực, tuy nhiên cái shop mang chữ GM đỏ chói không phải từng có tiền lệ. Đương nhiên bị mua mất.

Toát mồ hôi hột pm em ý kêu trả lại thì ẻm kiên quyết “Không em giữ làm kỉ niệm GM ới” kèm theo 1 nùi hôn gió!

(Em cũng cho tôi 1 “kỉ niệm” to đùng, em biết không?)

Lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa.

Ở đây thời gian thử việc chỉ ngồi nhìn, nhìn và nhìn.

Gái có đi làm kiểu này bao giờ đâu mà biết.

Để gái nhàn cư vi bất thiện làm những chuyện “toàn tự nghĩ ra” có mà chết có ngày!

Lường được nguy cơ ấy: gái có sự phụ.

Sư phụ 1, là nhóm trưởng , dạy gái cách làm việc, trả lời khách hàng, báo cáo, các lĩnh vực chuyên môn của game A.

Sư phụ 2, là V, dạy gái tiếp cận game B, vì trong đội hần là tên am tường khoản này nhất.

Dĩ nhiên, gái gọi sp 1 là “trưởng ca” nên sp 2 điền nhiên danh chính ngôn thuận hưởng trọn 2 từ ‘Sư phụ’.

2- Làm quen

Màn nhận sư phụ đơn giản. Không có 3 quỳ 9 lay, không lễ lạt, chả cắt máu thề thốt

“Chỉ em cái này cái kia nhá, em không biết đâu blabla..” .

Trả lời : “ừ”.

Xong phim, chả nhìn mặt, nhớ mỗi hần ta mặc áo trắng (ngồi đó 7 người thì 6 người mặc áo trắng, mỗi mình mặc áo màu nên nhớ).

Cty tổ chức thứ 2 đầu tuần mỗi tháng đi ngoại thành ăn uống chơi bời.

Thứ 6 đi làm ngày đầu tiên, thứ 2 kế tiếp mình đã phải lò mò dậy từ sáng sớm, vác cái mặt ngái ngủ đi rồi.

(Trước chỉ có học và cày game, ngủ nghỉ thất thường, h đi làm nó phải khác)

Quần leggings rách rưới te tua (có lớp lót mỏng ở trong, rách kiểu làm hàng thôi). Áo phong trắng dài vai trễ, thắt lưng bản to, tóc tự do tung bay. Mình còn gầy gầy 44 kg, 1m63 nên trông 1 cái khác hẳn các chị cùng cty ăn mặc đẳng hoàng lịch sự (nghĩ là đi chơi thì thoải mái chứ)

Mình chưa từng uống rượu, nhưng đi thì bắt buộc uống.

Vì cái quần gây chú ý nên uống càng nhiều, hết chén này đến chén kia.

Cuối cùng sếp phán 1 câu ‘ Con này bốc phét, nó uống rượu được thể này cơ mà’

Đầu biêng biêng, đi tăng 2 karaoke.

Quán karaoke trên đường Cầu Giấy. To, sạch, đẹp.

Toàn bộ mấy đứa mới bị tóm lên hát . Bao nhiêu lần đi với bạn bè thì mình chỉ chăm chăm diệt mỗi chữ có hát hò bao giờ. Cty biến thái bắt lần lượt từng đứa lên, đứa nào thấy hát xong mà không vỗ tay phạt 50 cành . Vậy nên mình được hoan hô nhiệt liệt . Đỡ tủ thân.

Nói thật, xong bài mình hát là thở phào thoải mái rồi, ngồi ăn uống bốc phét với con bạn cũng mới vào làm blabla. Xung quanh vẫn hát hò máu chiến, âm thanh rền rĩ thấm thiết trên nền nhạc vui nhộn (?!). Thôi khoản này không quan tâm -,-

Đang bờ la bờ le thì một cái rá/rổ đặt ngay trước mũi:

” 50 cành”

.... (Hử?)

” Tha cho em lần này được không ạ”

“Không được, 50 cành...”

Sụt sùi sụt sùi rút ra 50 cành. Nghe nói đi chơi ăn uống free nên e chả mang tiền theo, móc loạn lên mới có 60k.

Em ức lắm. Tên tiểu tốt , chân loong toong cầm rá rổ đi thu tiền quá là dày mặt, mình dễ thương vậy mà không tha cho.

Mới nghĩ chưa kịp nói thì hần đã ngồi xuống bênh cạnh.

Sau màn hỏi tên tiếc, đến màn nói về cái quần mình đang mặc (ôi em quần của tôi hnay bị soi quá”. Mình cũng tự nhiên nên chuyện trò với ai cũng rôm rả.

Câu chuyện đang đến đà gay cấn thì:...

” 2 đứa kia ko vỗ tay kia. 50 cảnh. Hô hô, haha!”

... .. Chết mịa em, còn đúng 10k. Mình nhìn sang, hần nhìn lại, chả hiểu sao thấy hần ngượng ngượng.

Cuối cùng thì hần rút ví ra thả vào rổ 100 cảnh. Hên ình.

Sau vụ này, mình nhớ tên hần, đặng sau này còn kiếm có trả lại 50 cảnh kia.

Tên là V.

3- Sự phụ train đệ tử

Sau vụ mang nợ 50 cảnh, em thấy dễ nói chuyện với hần hơn. Tuy nhiên, tính em ai cũng dễ nói chuyện nên không ấn tượng mấy.

Do em ko biết gì về game B nên lóc cóc làm 1 con tân thủ ngồi lẩn mò tại Tân Thủ Thôn . Hần bảo thiếu tiền kêu hần, hần còn đi train.

Đến được sư mua máu, mana không có tiền nên em khều khều anh bên cạnh ” cho em ít gold”.

Anh bên cạnh vớt cho 3tr gold thì thụt: “Anh mới trấn được của thằng T, anh em mình chia nửa nhé, đừng nói gì với nó nhé, từ giờ anh em mình là đồng phạm”.

pm cho V: “sp đang ở đâu, ném đt ít tiền”.

V: 'Chờ tí, về ngay”

Chờ mốc cả cổ thấy một nữ tử thướt tha quần áo cười lạc đà xanh phi qua ném ình... 200k. Rồi chạy mất dạng

Quá là keo kiệt!!!!

Sau này mình mới biết hần thuộc top cao thủ và top 1 phú hộ. Không đại gái nhưng cũng không đến mức keo kiệt chỉ cho 200k gold. Hần đi train nên chỉ mang theo ngần đó tiền.

Hần cứ ném mình tự sinh tự diệt trong cái game 2D khốn nạn. Mình chơi 3D quen nên nhìn 2D chán không tả được. Rốt cuộc cũng làm đủ 60Q môn phái trong ngày. Mấy tiếng đồng hồ chứ không ít. Đợi chờ mòn mỏi hần mới lòi đi train.

Quân đại khốn nạn, một lũ đàn ông bắt mình cầm key dẫn đội đánh quái. Cầm key phải dk bằng tay, còn bọn hần auto!!!!

Nhẫn nại nhẫn nại, mình chơi game ko phải vì thích, mà vì phải hiểu game mới làm được công việc.

Rồi cũng lại sau này mới biết, nếu hần không ình tự sinh tự diệt, ném đủ đau khổ thì không thể nào có đủ hiểu biết để làm được việc

Mình và hần làm khác ca nhau, sáng, chiều, đêm. Cứ mình đến là lúc hần về nhà.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mình và hần còn chưa thềm biết sdt của nhau.

Rốt cuộc, 1 hôm mình ngồi đêm cầm key kéo đội train lev, hần vớt lại 1 câu:

” Sdt sp đây, dis mạng gọi”.

Nhân bảo như thần bảo. Hôm đó dis mạng thật .

Thấy thời gian còn sớm quá, mình thương sự phụ mới ngủ được 1 tí nên đợi mãi đến tận 3am- khi gia cát dự giờ này đa số đồng bào đều đang say ngủ:

” SỰ PHỤ...U...U...U!!!!!! DISSS MẠNGGGG... KÌA... ”.

Kết hợp với tiếng chuông điện thoại như lợn chọc tiết, chắc hiệu quả không đến nỗi nào!!

4- Bạn

Đi làm thì vui cười toe toét. Về KTX thì nặng trĩu người. Không phải giả trang khuôn mặt cười hớn hở, và nhìn những đồ vật xung quanh, càng nhớ anh hơn.

Tự nhủ: “Gắng lên tôi ơi”.

Mẹ đi về nhà đi, cả nhà chuẩn bị đi tìm mộ ông.

Lóc cóc về Bắc Giang.

Về 1 đêm rồi lại đi ngay. Ăn mấy phát tát, vài phát gậy của bố, sáng hôm sau leo lên HN sớm.

Bố là thế, có tí rượu vào không ai yên được.

Đây chẳng phải lần đầu tiên bị đánh, mình quen.

Và, hiểu được bố, cảm giác bất mãn của một thằng đàn ông nhiều sĩ diện cùng tự ái.

Thương nhiều hơn là giận.

Nhưng mẹ cũng bị đánh lây.

Nửa đêm có con điên gào thét ‘Đừng có đánh mẹ, đánh con đây này’

Trên xe về HN, hít một hơi thật sâu, sờ qua vết sưng phồng ở cánh tay rồi ngủ thiếp.

Vài tiếng nữa đến nơi, mình sẽ lại nói cười vui vẻ.

1 2 3 4 5 6 7.... Quên nào.

Ngủ thật ngon.

Có yh, sdt, game, tần suất mình nói chuyện với sp ngày càng nhiều hơn. Mình kể toàn những chuyện vui hài hài. Nào thì con mèo em ko nuôi KTX nữa, để cho bạn mang về rồi (đưa cho anh T, ný cũ của mình chứ ai), rồi chuyện tối nào cũng có thằng đi wave đỏ đứng dưới cột đèn đường đằng sau KTX - nhìn lên KTX,... weitei và nghe bọn con gái la hét.

Hoặc là, lần đi bộ từ Tôn Thất Tùng về Chùa Bộc có thằng nhảy ‘La la la’, sượt ngay trước mặt mình tụt quần khiến mình đứng nhìn mất 2ph.

(Nhớ lại vẫn thấy khinh. Bé bằng 2 ngón tay mà cũng show, còn chẳng ngóc lên nữa chứ)

Hắn nói nhiều lên, nghe mình cũng nhiều hơn, đôi khi kể ình nghe vài chuyện của hắn.

Rốt cuộc, hắn ném ình 1 cái link nhạc, kêu nghe đi sp hát đấy, hôm nay có chuyện gì buồn à?!!

Link mình họa (nghe xem có được ko nhé ==]])

sannhac /mp54001/vsct-lutika.htm

Mình là mình chúa ghét cái thể loại giọng nhẹ như con gái, thanh thanh cao cao. Chê lấy chê để. Vậy mà từ hôm đó, buổi tối bật đi bật lại mấy bài hắn hát... thật tình cảm, ngủ cũng ngon hơn.

Mình vẫn coi hắn là bạn thôi. Một người bạn cùng cty, bạn game, bạn chat chit...

2. Chương 05-06-07-08

5- Phát hiện

Tần số bá vai bá cổ, hùng hổ cặp kè tăng lên nhanh chóng. Môi trường mới mà không có bạn thì chán lắm.

Đặc biệt, bộ phận mình làm toàn zai là zai, có một thằng cạ là lẽ bình thường.

Gọi là thằng thì lão, vì lúc nào mình cũng sp, sp, thỉnh thoảng thì anh - em , trong cả suy nghĩ lúc nào cũng đặt người ta lên trên mình một bậc.

Mình - vẫn chưa có tí xao xuyến nào...

KTX một buổi tối.

Đang ngủ ngon thì bỗng RẦM RẦM RẦM.

Tiếng chân chạy, tiếng la hét hoảng loạn khắp các hành lang khiến mình choàng tỉnh dậy.

Đàn em cùng phòng chẳng biết gì cũng “Ồi! Ồi! Cháy à? ” rồi lao thẳng xuống hành lang phi xuống tầng 1.

Mình đang quần soóc. áo sơ mi đầu tóc lung tung tung cũng ló đầu ra xem thế nào.

Ồi giới đất ơi. Bọn dưới sân KTX chỉ trỏ lên tầng mình đứng gào thét, mặt cắt không còn giọt máu. Trên hành lang vẫn vang những tiếng huỳnh huých huỳnh huých chạy loạn.

Đầu óc tư duy nhanh sức lên thông tin hãi hùng:

’ Mịa! Không phải cháy, cũng ko phải tỏ tình đâu! CÓ ĐÚA NHẢY LẦU!’

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Cũng hét tán loạn và phi xuống tầng 1. Một đám con gái nhúc nhúc chân dài quần ngắn đứng túm tụm dưới gốc hoa sữa bị mình xông tới: “Đứa nào chết thế? Lớp nào? Quen không? Chết hử chưa? ”

Bọn nó ngơ ngác nhìn: “Không, làm gì có ai chết. Có thằng già thần kinh bên kia chung cư cầm dao qua quát bọn KTX ồn thôi, sao 9h tối còn chưa ngủ”.

Hóa ra là không ai chết. Tí nữa thì thọt tim lên họng rồi. Mình sợ máu lắm...

Mò lên tầng 3 tính ngủ tiếp mà không ngủ được. Nhớ ra sp giờ này còn đang trực đêm bèn lúi lúi ra gõ gõ:

Mình: sp ngủ chưa?

V: Mới trực ngủ là ngủ thế nào

Mình: KTX bọn đt có vụ hay lắm bla bla....

V: ... bleble

Cứ thế, cứ thế chat chit hết cả đêm.

Gần 5h sáng hết chuyện để nói xoay sang kể chuyện yêu đương. Mình thẳng thắn kể chuyện của mình và ny, yêu nhau lắm, cũng xyz rồi nhưng gia đình phản đối, nhiều chuyện éo le quá...

Nhắc đến ny mình buồn thật. Mình cũng luôn giấu mấy chuyện xyz, kể ra cũng chẳng có gì, nhưng hầu như chẳng có ai đáng tin đến mức để mình khai thật thà cả. Dù gì, cũng là con gái.

V thì có 3 đời ny, em nào cũng xinh xắn dễ thương (ko xinh, ko cao 1m6+ thì còn lâu hử mới để ý)

Hửn hỏi: Thế đt nghĩ sp xyz chưa?

Mình: yêu từ cấp 3, 3 đời ny chẳng lẽ chưa? =)) Sp có mà 1 trường KN, đt múa rìu qua mắt thợ thôi.

Hửn im lặng 1 lúc, mình bèn táng 1 câu:

- Ở cty này, đt thích 1 người lắm

- Ai?

- ... T.A! Lúc nào cũng khiến cho đt cảm thấy blabla..

Tiếp đó lại là mình nói, hửn nghe, thỉnh thoảng thêm mấy cái icon mỉm cười.

T.A là trưởng nhóm, là người dẫn dắt và hay trách phạt mình ấy. Rất thẳng thắn, kĩ năng chuyên môn còn cao. Xét t/c với người khác giới thì mình thích T.A nhất cty, cũng đúng thôi.

Khi mình đang đến đoạn cao trào sôi máu kể lể. Hửn đột nhiên ngắt;

‘Thôi đt đi ngủ đi, sp đến giờ trực rồi. 1 tiếng nữa đt phải trực đấy’

Mình lằm bằm ” Bớ đứa nào ngủ dc mỗi 45ph mà lại dậy đi làm được đấy. Thức luôn đi cho rồi”.

Bình thường, khi mình tới là lúc hửn còn nán lại. 2 đứa rủ rê đi ăn sáng, hửn về nhà ngủ, mình làm việc.

Sáng hôm đó cũng vậy, không ngủ nên mình đi mua trước bánh mì + bánh bao lên cty.

Đẩy cửa bước vào gào ” Sư Phụ.....uuuuu...!!!”.

Văn phòng trống hoác . Mới 6h30ph sáng, chưa đến giờ check out, chưa tới ca trực sao có người đã về rồi.

Gọi điện ko nghe, nt ko trả lời lại.

Sáng hôm đó cũng thế.

Chiều cũng thế.

Tối cũng thế...

Thấy là lạ, phát hiện có vấn đề...

6 - Thổ lộ

Trước giờ mình luôn tự hào bởi trí thông minh nhạy cảm cao hải hùng. Sau bao nhiêu tháng trời, mình mới thấy quan hệ giữa 2 đứa bắt đầu lạ lạ. Chẳng nhẽ giờ già rồi, đầu óc lại dần đến mức ấy??? Giờ mới nhận ra?

Lục hết tất cả trong đầu kí ức. Thấy hần cũng bình thường mà, à không hần, hình như chỉ có mình bình thường. Còn hần... đúng thực là không rõ.

Mình bỗng thấy ghét ghét, cả cơ thể dâng lên 1 cảm giác chán ghét. Ghét người nào mình không thích/ chưa thích mà để mình phát hiện ra hần thích mình. Đây là 1 kiểu phản ứng của cơ thể trước giờ vốn vậy mặc dù, thâm tâm mình không ghét người ta.

Có lẽ, khi trong tim còn có người khác, phát hiện ra người khác thích mình là một vấn đề nan giải. Nhất là với đứa vụng về trong khoản đối diện tình huống. Khi đó cơ thể tự dựng lên phòng tuyến chẳng cần cái đầu chỉ đạo, luôn giữ giới hạn cách xa đối tượng 3m mới thấy ổn

Rồi mình tự hỏi, bản thân còn có thể vẫn như này được sao? Giờ dù gì chuyện ty cũng chẳng đi đến đâu. Trước giờ vẫn giả vờ đang yêu, giả vờ hạnh phúc chứ nào có cái gì ngăn được mình có t/c với người khác, huống chi đây chỉ là ng ta có t/c với mình.

Lại nhớ đến 1 chiến hữu, 1 đồng nghiệp, 1 người bạn chẳng phải dễ dàng gì có được. Mình quyết định: nhắn tin.

Ngồi xóa đi xóa lại, cứ nghĩ phải nhắn theo thể loại nào đây? Tổ vẽ không biết, vui vẻ như thường hay là..?

Rốt cuộc cầm cúi viết xong 1 cái tin rồi send đi đề phòng tinh thần lung lạc mà cancel mất:

” Sp thích đt à? ”

Mess quá ngắn, quá thẳng, đi luôn vào trọng tâm.

5ph, 10 ph, 15 ph.

Rốt cuộc có tin:

” Có lẽ thế :nghingo: ”

Tiếp đó, lại 1 tin nữa:

” Đt đừng khó xử, sp không ngờ đt sẽ hỏi thế. Ngày mai sp lại bt mà, đt đừng để trong lòng”.

Mình rep lại:

“Thôi không sao, ko cần nghĩ nhiều, đt vô tư mà, bỏ qua được thì bỏ qua. mai gặp lại”

Tắt máy, đi ngủ. Lại nhớ đến anh.

Lúc nào mình cũng có người theo đuổi nhưng anh chẳng bao giờ ngăn cản. Bởi mình lúc nào cũng cách luôn khi thấy người ta ho he có ý gì.

Vậy mà lần này lại...

Trần trọc thao thức, không biết giờ này anh làm gì, có nhớ đến mình không. Mình nhớ anh vô cùng
Một cảm giác buồn bã len vào trong giấc ngủ.
Ngủ không yên.

7- Chia tay.

Tình hình càng ngày càng xấu đi. Các bác tranh giành đất cát anh em chú cháu hành hạ lẫn nhau. Mẹ nghi ngờ bố ngoại tình. Bố điên người nổi máu uống rượu đòi solo cả hàng cả tổng.

Trời tự dưng trở lạnh, mình không nghiêng người được. Mỗi lần nhúc nhích nửa thân dưới đau kinh khủng. Lê bước lên phòng thi tham gia thi cuối kì, nuốt nước mắt vào trong.

Năm thứ 2 do chuyện gia đình và chân đau, mình bảo lưu 1 năm. Sau khi học lại năm 3 hoàn toàn bt. Đến năm cuối cùng đổi chế độ kế toán thường sang kế toán máy, lưu giữ dữ liệu hoàn toàn tự động, tự dưng mình bị mất toàn bộ điểm năm 3!! Lí do: Hủy vì không đóng học phí năm học 2008!

Năm 2008 mình bảo lưu cơ mà!

Xin xỏ chạy vạy suốt 2 tháng không khả quan. Không biết làm thế nào. Lên phòng đào tạo kêu xuống khoa. Xuống khoa kêu lên phòng gddt. Được mách nước tới từng thầy cô xin lại điểm thành phần, thầy cô kêu phải mang bài kiểm tra lên đây. Trong khi, cả kì... chả đc trả bài kt quái nào.

Cuối cùng đi xin, được 3 điểm thành phần 4 4 6 môn Tiếng Anh.

Chán nản, không đi nữa.

Xin xỏ mãi mới được vào thi học kì 1 năm 4, trong lòng hoảng hốt không biết điểm lần này có được tính không đây...

Gia đình biết chuyện, lại những chì chiết và cay nghiệt, cả đòn gậy, cả tát.

Bố chỉ mặt : “Ngũ mày, chỉ làm đĩ”.

Xót xa lắm, mà quen rồi. Chả phải lần đầu.

Lúc này, anh đang ở đâu?

Anh đang mãi khoe chỗ làm mới, nào thì lương 8tr, nào thì...

Khi quyết định nói ra lời chia tay, mình muốn đưa ra thời gian thử thách.

Dường như anh nghĩ: “mình chẳng rời anh được đâu, chẳng nào cũng về với nhau thôi”.

Ung dung, bình thản, nhàn nhã.

Thời gian này, cuộc sống mình đảo lộn, rối loạn.

Áp lực gia đình, học hành, tình yêu khiến bản thân trầm cảm.

May còn có công việc.

Đến cty mình vẫn cười toe toét bét tề nhe. Đôi khi thấy sao khó khăn quá, mệt mỏi quá, định gọi cho anh mà không nỡ bấm số... Kệ thôi.

Làm việc buổi chiều, sp làm ca sáng xong ở lại. Phòng trực ngồi mấy đứa.

Anh bạn đồng nghiệp trên:

” TA nó bảo đổi Thủy sang ca khác làm đây nhé”.

...

Tự dưng, mình bật khóc ngon lành. Thế là, đến cả cái nhóm này cũng ko cần mình nữa rồi, 1 lũ con trai có con gái vào bất tiện lắm đúng không? Không được cãi trần, không được la hét, không được xem hentai mỗi tối? không được làm , được nói những thứ mà bọn con trai hay làm đúng không?

HUHUHUHU!!! Bao nhiêu nước mắt nhân dịp này xả hết ra. Mình khóc cho thỏa những áp lực bấy lâu cố giấu.

Anh đồng nghiệp trợn to mắt luống cuống: ” Ôi em đừng khóc, anh đùa mà, đùa mà, giời ơi!...”

Sp cũng buông bàn phím, nhìn.... cái ánh mắt, rất là luống cuống.

Công nhận khóc xong đã thiệt, mắt mình như con gấu. Cơ mà thấy nhẹ nhàng quá, yêu đời quá =)).

Sp từ hôm nt hơi lảng mình, cái gì cũng lảnh lảnh không thân thiết như xưa, mình cũng ít đề phòng. Và... ghét ít đi.

Mình lại mò vào Au.

Chả thích trò này lắm, nhưng nghe nhạc, ngồi bấm phím cũng giải stress, tâm trạng đỡ hơn.

Mình lôi kéo 1 đàn chơi cùng. Lập room chơi guitar. Dĩ nhiên, có cả sư phụ.

Đêm về, mình vẫn chơi AU, vẫn có sp chơi cùng.

Mở nhạc lên, nói mấy câu linh tinh và cặm cụi nhấn nhá từng nốt guitar.

Đôi khi, màn hình mờ đi vì nước mắt, âm guitar rít mấy tiếng tòe tòe chói tai.

Nhìn bên cạnh nhân vật của mình. Có sp đứng chơi cùng.

Mặc dù sp cực căm ghét Au, chơi giỏi, nhưng mới luyện nên còn gà vãi.

Bật cười...

‘Người ta, có khi nào sẽ luôn đứng cạnh mình như này không? Người đang đứng cạnh mình đây đang ntnào?’....

Cầm điện thoại lên:

“Anh à, em nghĩ kĩ rồi, chúng ta chia tay luôn nhé!”

” Ừ, tốt cho em”...

Tắt máy, chào sp.

Lên giường ôm chăn khóc tu tu.

Khóc như chưa bao giờ được khóc.

8 - Đau lòng

Nằm co cụm lại 1 góc, nắc ko kìm lại được. Điện thoại tối. Mình nghĩ anh gọi lại sao? Anh muốn quay về với mình sao? Anh xin lỗi mình sao?

“A lô”

” ... Đt hả? Cái giọng sao đấy? ”

Hóa ra là sp. Gọi đúng cái lúc này. Vậy mà mình tưởng là anh...

Chả hiểu sao, mình khai tổng tộc, vừa nói nước mắt nước mũi thi nhau rỏ tong tong ” Đt chia tay người yêu rồi, hic, vừa xong, huhu, anh ấy nói ừ tốt... huhuhu...”

Mình biết sp luống cuống lắm, cũng chả hiểu tại sao thế, mình lúc nào mở mồm ra cũng khoe ny em tốt, bọn em thế này, bọn em thế kia mà giờ lại...

Chả nhớ sp nói cái gì, chỉ biết mình mệt bã ra. Lăn quay ra ngủ.

Ở nhà, chỉ có ngủ. Không ai nói gì, không ai động gì.

Mình kêu ồm.

Chả ai biết gì, ngoài sp.

Lên cty, mắt vẫn đỏ hoe. Cứ nhìn nick anh hiện lên trên yh là mình điếng người, trái tim chao đảo như có ai chụp lấy, rồi lung lay, cắn xé, bóp nát be bét.

Tự an ủi: " Đẳng nào cũng phải chia tay. Chia tay là tốt. Mình nói chia tay cơ mà"

Đang bị thăm, chợt anh gọi đt cho:

" Em à, anh đang ở cùng với bạn. E yên tâm anh không sao cả, bạn bè động viên anh mà. E ko đi được bữa ctay hnay tiếc lắm đấy nhé. Chúng nó hỏi em mãi. haha"

"Vâng. Anh đi uống ít. Về sớm".

Nước mắt lại chảy đầm đề. May mà trực đêm có mỗi mình, mọi người đi ngủ rồi , không thì muối mặt.

30ph, 1 tiếng, 2 tiếng.... Lại tn của anh: " Haha, hnay anh mới biết thế nào là " vào đời". Vui lắm".

Mình gọi ngay lại. Đt bên kia tắt. Anh đã làm gì?

Tầm 30ph sau có đt gọi lại:

"Em à, đang ở đâu đấy, nghe tiếng gì không? hà hà...."

Tiếng nhạc, tiếng nói cười át đi cái âm lú lú rú. Vài âm thanh mơ hồ...

" dm thằng này sao lại nghe đt gì đấy, cắt ngay đi"

Im lặng.

.....

Bắn loạn: " Vào đời? Chuyện gì thế?????"

Anh! có còn là anh?!....

3. Chương 09-10-11-12

9 - Thuốc người - người thuốc

Ngày hôm đó là ngày nhiều nước mắt nhất từ trước đến giờ , nhiều hơn cả hôm chia tay. 4 năm gắn bó bên nhau, thủy chung son sắt. Có những lúc cãi vã, vô tâm, nhưng chưa bao giờ bọn tôi có 1 lần phản bội.

Dù gì, cũng đã chia tay rồi, nhưng sao đau đến thế.

Thế giới xung quanh như sụp đổ.

(Sau này anh nhớ chuyện đêm ấy chỉ là hiểu lầm. Nhưng cảm giác lúc đấy thật kinh khủng. Tin hay không còn nghĩa lí gì ^^!)

Đôi khi, cứ nghĩ chia tay là xong. Nhưng, mọi sự có khi chỉ bắt đầu...

Tôi gọi đt cho chị Gà - người chị ngây thơ dễ thương vô cùng hiền tốt, là thùng rác chứa tâm sự tất cả mọi người, kể cả tôi. Không phải gọi cho bạn thân, không gọi cho người quen, không gọi cho người bên cạnh.

Tôi chọn gọi cho ss, người đang cách xa tôi cả ngàn cây số, người đảm bảo rằng sẽ không thể lao đến đây ngay để nhìn thấy tôi ngay lúc này.

Chỉ 1 câu: " Ss ơi, em đau quá..." Rồi khóc lặng đi.

15ph, 30ph. Ss vẫn nghe.

Cuối cùng, cúp máy.

Tôi ơi, đừng tuyệt vọng.

Thì sao cơ chứ? Tôi vẫn còn 1 công việc, ít nhất 1 người quan tâm, có cái thân xác này, khá dễ coi, và cái đầu, không đến nỗi bỏ...

Người ta nói ” Cách để quên một người là một người khác”. Không phải sao?

Tôi đau đớn quá rồi. Một mối quá rồi. Áp lực quá. Nặng... nặng... nặng...

Tôi cần thuốc. Thuốc của tôi.

” Sp, đt dạy sp cách thế nào yêu nhé. Không phải sp chia tay mấy năm rồi sao? Định chết già à? ”

” Để suy nghĩ xem”

“Trả lời ngay”

’Đt định làm gì? ”

“Kí hợp đồng yêu đương nhé. 11 tháng. Tìm hiểu sao đt yêu mà đau đến thế, còn sp sao ko dám yêu. Đòi bên cùng có lợi”

“Quyền lợi như nào? ”

’Sp muốn quyền lợi ra sao?”

“Như người yêu”.

“Cái này...”

“Đồng ý thì ok”

.....

ok

10 - Hôn

Đi chơi với nhau.

Chán vãi.

2 đĩa khác nhau như cá sấu với khủng long, như lửa với nước, như cỏ lợn với cà dái dê (xin lỗi các bác, trong đầu em xuất hiện các từ này và tự dừng em muốn đưa mấy đĩa nó vào hết 1 câu)

Ăn bún đậu mệnh chết kinh mắt tôm, hấn ghét nước mắm.

Ăn bún cá rô mình hất hết rau cần sang bát hấn, hấn trút hết rau cải sang bát mình.

Ăn miến lòng, mình ậm ọe nhăn mặt ném mấy miếng gan qua. Hấn túm lấy bát gạt hết tiết sang bát mình.

Trong cái rủi có cái may, cái mình thích ăn, hấn ghét, hấn thích mình ghét nên không ăn đc cái gì thì ném cho hấn, thoải mái, thức ăn không uống phí.

Trời lạnh, thò tay đút vào túi áo hấn. Áo sao mà rộng, túi sao mà sâu. Mình ngại ngại lại bỏ tay ra. Cố rúc tay vào có khác giề ôm hấn.

Hấn chả quen mấy chỗ ăn uống, chỉ thích ăn mấy quán gần, quen, sạch

Trước giờ mệnh toàn ngồi sau, mấy chỗ đi ăn đi chơi có biết địa điểm cũng chả nhớ đường.

Vụ đi chơi. Tạch. Chiến lợi phẩm chỉ là mấy bát bún miến các loại

À nhớ ra 2 đĩa đi hàng đường mua ô mai. Đang đứng mua thằng em chơi cùng hấn gọi điện ra trả hấn tiền. 3 mặt gặp nhau, thằng ku cười mồm mím nhìn mình, xong quay sang hấn cười hi hí.

“Không, phải người êu anh đầu đấy”

” Hí hí..”

Nói cũng chả tác dụng. Thôi thì sẵn mua kem, mấy đứa ăn nhanh nhanh lượn cho chóng

Ai dè, đây là một chi tiết quan trọng gây nên cả cơn địa chấn sau này

Từ khi mềnh và hấn quyết định kí cái hợp đồng kia, 2 đứa thống nhất chuyển xưng hô qua “anh - em”

Mà sao xưng anh - em quá ngượng mồm.

Sp - đt đối với nhau bao nhiêu tháng trời cơ mà. Minh quả quyết

” Làm được là làm được. Không phải xoắn nhá. Xoắn mắt công duỗi”

Hấn: “Để xem!”

Rốt cuộc, hôm sau vừa gặp nhau, với độ phản xạ kinh hồn đáng tởm, mềnh nhảy mồm lên ‘ Sư phụ!’

Tất cho cái mồm 1 phút. Ai bảo xưng hô lâu vậy thành quán tính rồi.

Mình đối với hấn, tim chưa thấy rung.

” Sp, đt ko có cảm giác với sp, coi sp như bạn gái thôi”

“Gái là gái thế nào”

” Đt có hôn sp chắc cũng ko có cảm giác giới tính. Chắc như PD”

” Thử xem”

’Thử thì thử ngại gì”

Nhớ lại cuộc đối thoại hôm qua thấy... . Chả biết ăn cái gì mà hổ báo thế.

Mình cũng vừa phân vân và tò mò. Chẳng nhẽ mình mất hứng thú giới tính rồi à. Từ hồi xưa xưa xưa xưa chuyện abc cũng ko mặn mà. Giờ thì nhìn ai cũng không có cảm giác muốn hôn nói gì đến abc.

Đi đi lại lại nửa ngày trong phòng.

Quyết định, lao sang phòng nghỉ nhân viên bên kia, chỗ sp đang nằm nghỉ trưa.

Kể ra, đang ngủ mau mắn, bị 1 đứa con gái vén mồm chạy vào dùng cái toẹt ngay trước mặt mình cũng hãi. Kể cả cái đứa đó xinh cỡ mình đi chẳng nữa.

Mình hùng hổ xông tới. Hấn phản xạ co chân che trước ngực.

Tự dưng mình phì cười,(Liếc cái chần kia, rõ ràng là chần của mình mang lên cty mà hết ông này đến ông kia thấy thơm tho nên lòi ra đắp)nhẹ nhàng đến bên cạnh hấn:

- Cho đệ tử thử.

Nói rồi, cúi xuống. Chần chừ, hôn nhẹ vào trán hấn.

Giật thột. Đang quay đi bị cánh tay hấn kéo lại. Sao mà hung hăng kinh khủng. Mình không ngờ lực tay hấn mạnh vậy đâu, thật đấy, tay mảnh mai hơn cả mình

Hấn gằn từng chữ:

- SAI – CHỖ- RỒI

Ánh mắt hấn, ôi không dám nhìn, nghĩ lại còn run. Lần đầu tiên thấy hấn có ánh mắt biểu cảm như vậy.

Trước đây, - chưa - bao - giờ

Tự dưng, mình cuống quýt. Hấn kéo miệng mình vào sát hấn
Cái cúi lâu thật lâu, không biết bao nhiêu phút, vẫn chưa cái gì chạm vào nhau =))))
Rốt cuộc mỗi miệng quá hay sao...
-Khục!- 2 KHÓE MÉP chạm nhau.

- AAAAAAAAAAAAAA

Mình giật nảy người bật như cái lò xo phi ra khỏi phòng nghỉ. Mặt đỏ bừng bừng.
Chạy vào nhà vệ sinh nam.

Phát hiện nhầm, chui lại vào nhà vệ sinh nữ.

Lần đầu tiên mình bị đỏ mặt bởi 1 thằng con trai suốt gần 23 năm!!!!

Tuy nhiên, có thứ còn đáng sợ hơn tiếng hét của mình: Là Tiếng Hét của hấn.

Một tràng dài:

AAA!

Đến giờ còn không quên được.

Hai tiếng hét trong phòng nghỉ nhân viên ngày ấy.

(Zai chú thích: “tiếc vì kéo lại hôn vẫn là... sai chỗ”

Gái chú thích: “ lúc kéo qua, anh còn xẹt vào ngực tôi x(“

11 - Hư -1

Kể xong cái phát hôn kia em không ngừng được cười. Giờ thì buồn cười chứ hồi đó cóc thấy buồn cười ạ.
Em sợ vãi ý chứ.

Vừa ngại, vừa sợ, vừa xấu hổ, vừa khó hiểu. Chưa bao giờ em thấy mình rơi vào tình trạng đỏ mặt bởi 1
thằng con trai từ trước đến giờ.

Rõ ràng em chỉ coi hấn là bạn, rõ ràng trước giờ em coi hấn như bạn gái.

Thế mà giờ... khó xử quá.

Túm lại là, đầu óc em không sao lí giải nổi phản ứng của bản thân nữa

Dù gì, bọn em cũng đã qua tình huống đó một cách êm đẹp. Hấn thì không biết thế nào mà AAAAAAAAAA
kinh khủng như thế. Còn em ý thức được “Hấn là con zai, là giống đực, là khác loại, là khác giới tính”

Đột nhiên, thấy mình nhìn hấn bằng 1 con mắt khác, e dè hơn. Híc.

Giờ nhìn kĩ, tuy hấn đầu bù tóc rối, ám khí vẫn quần quanh bên người thật u ám, nhưng mỗi khi hấn cười
cũng không đến nỗi nào.

Tuy nhiên, cảm giác đó chưa là gì cả, em vẫn chưa có gì xao xuyến. Tâm trạng này, cùng lắm là thích thích
mà thôi.

Khốn nạn thân em. Chap trước em có nói rồi đó, từ lúc biết hấn có tình cảm với em nên em thấy ghét ghét.
Giờ lại thích thích nên vừa ghét vừa thích.

Thằng tim ngăn bên trái quai thằng tim bên phải ” Tao bảo thích”.

Thằng tim bên phải song phi lại thằng tim bên trái: ” Đệt, bố bảo ghét”

Em lấy thằng tay phải ra đập lỗ đầu 2 thằng tim trái phải quát: “Yên, bà mày nghỉ”

Thế đấy ạ. Có phải đấy là lí do dạo đó tim em hay bị giật giật. Mỗi lần giật, đau ói máu.

Lại nói về hoàn cảnh em lúc này. Tương tự như mấy năm về trước.

Hồi đó nhà em cũng lắm chuyện, hầu như bố mẹ quên mất mình, nghe nói em có việc làm thêm nên quên cả cấp tiền viện trợ vài tháng là bình thường.

Mẹ em cũng buôn bán đất cát, vớ phải miếng đất của người quen để “rẻ” lại cho cần rằng mua, cũng gọi là mua giúp. Sau thì biết đất đó vào diện quy hoạch giải tỏa, tiền đền chả được bao lâu. Lỗ to.

Tính em ngang bướng không chịu luồn cúi, đi học nhìn cảnh ko tiền không điểm không chịu được (ko phải gió, năm đó khóa các anh chị ra trường có cùng viết cái đơn tố cáo cô giáo này, cô dạy xác suất thống kê), thấy nó thôi nát kinh khủng, đồng thời thấy bản thân ko hợp nghề kế toán, muốn chuyển trường.

Lúc đó, tình cảm cũng có vấn đề. Gia đình đang bắn cứ thêm vào chì chiết mắng mỏ. Em chỉ hận không biến đi được thật xa.

Thời gian đó em làm PG, lương cũng khá. Hơi cực, nhưng chỗ làm đều ngon.

Hồi năm 1 em có bị bạn lừa đi làm nv xếp Bi-A 10 ngày(rồi trốn được) nên khi làm PG em cẩn trọng lắm.

Gặp đủ các loại người, nên mắt nhìn người tinh hơn 1 chút.

Trong lúc chán nản, tuyệt vọng, thiếu tiền nhất (Tiền ăn gđ còn “quên” ko đưa thì nói gì có tiền cho em xoay qua thi trường khác) em gặp Mr.Long.

Chuyện sao mà quen thì dài lắm. Rút gọn lại, ổng có ý bao em nuôi ăn ở các kiểu (như rau ý) .

Thời đó tiền tiêu 5m 1 tháng cũng ngon lắm chứ tưởng.

Vậy mà khi cái xe ô tô trở tới, mở cửa đợi em lên, em dậm bước lên.

Thế nào, chạy thẳng 1 mạch.

Dù muốn hư cũng hư không nổi.

Có lẽ hồi đó, dù thế nào thì em vẫn có anh.

Và chỉ cần có anh, làm gì thì làm, em quyết giữ bản thân em cho 1 người thôi....

12- Hư -2

Lần này, đâu còn anh nữa. Giữ bản thân cho ai bây giờ?

Nghĩ mà chua chát.

Giữ gìn đấy, chung thủy đấy, một lòng một dạ đấy. Rồi ra sao?

Buông thôi! Cần gì!

Ngoan mãi rồi, chán lắm. Giờ còn gì nữa đâu. Mệt.

Trai dụ gái - cách tăng sơn.

Gái dụ trai - cách tăng sa.

Mà theo như các cụ nói. À quên chả có cụ nào nói, cái này là em nghĩ ” Mình ăn thịt nó hay nó ăn thịt mình thì chỉ có mình thiệt hơn nó. Tội gì phải lo cho “nạn nhân”.

Ấy, nói thế là các bác biết “nạn nhân” em ngấm là ai rồi đấy. V chứ ai. Sp chứ ai

Thực ra em cũng chả điên tiết máu me thích ăn thịt con nhà người ta thế đâu ạ. Ngoài vài cái:

Tỉ như

Lần đầu dẫn em đi chơi nhá. Hỏi :

‘Đi đâu’

” Anh dẫn em chỗ nào trước anh với ný anh hay đi ý”

Hớn hở: “ừ”

Rồi, cả buổi tối hôm đó, tụi em đứng ôm hôn nhau ...trước cửa nhà ný cũ hần. May nhà đó đi ngủ sớm chứ không biết nhà người ta nhìn thấy, hay chó nhà người ta nhìn thấy thì tụi em như thế nào

Tỉ như

Mỗi lần ôm hôn âu yếm nhau. Tay hần luôn đặt tại vị trí eo của em xê dịch 3 cm theo chuyển động. Đồ có mồ lên hay xích xuống

Tỉ như

Mỗi lần ôm hôn âu yếm nhau. Các tư thế đứng, ngồi nằm, em đều không thấy cái “đó đó” xuất hiện. Cái không chỉ có mặt trời mới mọc lên vào buổi sáng ý ạ .

Em than trời” Trời ơi, tôi muốn hư, chẳng nhẽ ông lại ngăn tôi bằng ném cho tôi đối tượng ko có khả năng! Đây là cái lí lẽ quái rì!”

Thế là, em quyết tâm dẫn dụ hần càng nhanh càng tốt. Nhất là do tò mò tìm hiểu ” Vì sao em không thấy (cái đó đó)”

Mất 1 tuần dắt díu nhau về nhà hần mới học được cách bật nút áo và cởi móc áo. Trong tình trạng em nửa kín nửa hở sexy nhất mà em vẫn không thấy hần xuất hiện (cái đó đó). Ức

“Nha! Chưa bao giờ bà đi quyến rũ ai à nha. Lần đầu tiên đấy, lần đầu tiên đấy biết chưa. Lần đầu tiên mà thất bại thì sau làm gì có lần thứ 2, thứ 3 chứ... Không hư được lại còn lãnh cảm thật thì quá lỗ vốn”

Các bác biết đấy. Lần đầu tiên rất quan trọng, tâm lí mà. Em đi dụ con nhà người lần đầu tiên tâm lí không được thoải mái lắm. Nhất là cái kiểu giằng co “Nên - không nên”. Trước giờ em lúc nào chẳng ngoan ngoãn nhẹ nhàng ” dạ, em đây” chứ đâu có xông pha làm thịt người ta như này.

Chẳng nhẽ ông trời bắt công đến mức cho em 1 tên không –lên- được. Em làm người xấu cũng không được thì chết luôn cho rồi!

Mở cửa phòng. Chẹp, hần leo lên ghế ngồi.. mở diễn đàn ra đọc.

Nhìn nhìn. Em leo lên chân hần. Nhẹ nhàng vuốt tóc xoa xoa má, hôn hôn. Hôn trán, mắt mũi miệng tai. Đến khi tiếng thở thành tiếng hít hà thì đẩy hần lăn ra đệm.

Hơ hơ, lúc đó em trăm phần trăm nghĩ hần không có cái “đó đó” nên thật là mạnh bạo. Tay vung, chân đạp. Quyết tâm! Quyết tâm!

Em đồ rằng lúc lột hết ra sẽ lấy cái giọng thông cảm mà đứng lên:

“Em hiểu anh mà, chúng ta dừng tại đây thôi. Em ko ép anh. Em thích anh vì anh chứ không phải vì cái đó đó”

Đàng hoàng, tử tế, có tình có lí. Thể hiện bản thân là con người biết kiềm chế.

Kế hoạch nghĩ xong xuôi hết. Em hăm hở, lột lột.

Hần có cương cũng không được.

Đến khi lột đến cái cuối cùng. Em chết sững

Má ơi!!!!!!!!! Không phải ko có cái đó đó. Không những có nó còn...

Chẳng qua nó được đặt lệch sang bên trái nên có vẻ gọn hơn, mỗi khi đụng chạm, do ngượng nên hần né né.

Kịch bản phá sản. Em nhìn như con đàn độn

Thôi, dĩ viễn ứng vạn biến. Trong TH này, chẳng nhẽ đứng lên kêu:

“Không làm nữa. Ai bảo anh có cái đó đó”

Quả này em hư, cơ mà không được như ý muốn.

Fail 100% Em từ vị trí kẻ ăn thịt giờ thành kẻ bị ăn thịt. Còn phải giúp hấn xắt thành miếng mang lên đĩa cắm đĩa vào đưa lên miệng ăn.

Huhu, sau này hấn đọc tạp chí xong có truyền lại cho em:

” Em à, người mà lệch trái khả năng cao gấp 3 lần bình thường đấy.

Nghĩ lại mà ngất.

4. Chương 13-14-15-16

13- Không cho em thoát

Xong cái đoạn hư. Vừa thất vọng vừa thấy lạ lạ.

Thất vọng thì như trên, lạ là...

Nói thật từ hồi lớp 6 GDGT em thông tuệ từ trên xuống dưới nên mấy chuyện này nọ í e này nọ í e có xem phim đọc truyện em cũng không có cảm giác.

Kể cả khi có ny rồi thì cũng không có hứng thú lắm. Em còn nghĩ mình bị “lãnh cảm” hay có vấn đề về giới tính.

Đến khi nằm ngủ chung, con bạn ngủ mơ ôm ấp sờ đùi kêu “chồng ơi”, em sờ hết cả da gà, nhảy lên chồm chồm mới xác định bản thân không les.

Cơ mà, đến lần này, haizzz, cơ thể nó lại không theo đầu óc, lần thứ 3 nó tự phản ứng. Cảm thấy... rất hòa hợp và không có gì phản nản. (Có vẻ áp lực thành kiến với “này nọ” bị xóa bỏ nên thế chẳng/)

Chính vì nó... như vậy nên em hơi bức với bản thân. Kiểu như suy nghĩ “từ lúc nào mình thành dâm phụ” ấy.

Xong chuyện, hấn không lăn ra ngủ, còn quay sang ôm em rất tình cảm, nói yêu em, anh không nghĩ là sẽ thế này.

Từ khuôn mặt đến ánh mắt ấy, rất thật thà và trong sáng, còn gọn một cảm giác rất là....Trong tích tắc e nghĩ đến việc gà con nở ra nhìn thấy con gì đầu tiên sẽ gọi mẹ.... *rùng mình*

Buông 1 câu:

- “Đây không phải lần đầu tiên của em”

Nhượng mắt gia cát dự thái độ của hấn.. Chờ mãi, chả có gì xảy ra.

Mãi sau mới thấy khuôn mặt hơi ngượng ngáp:

- “... Đây... là lần đầu tiên của anh!”

Gần 27 tuổi! Yêu từ cấp 3! Qua 3 mối tình! Đây là lần đầu tiên!

Em không tin nổi, nhưng nghĩ lại, cũng vẫn phải tin. Và sau này thì càng tin chắc chắn. Cái đối tượng em bấy đầu tiên này thật là lỡm lợm. Là em dẫn hấn vào đời a!!!

Hấn quay qua ôm ôm ” Sau em muốn trốn cũng không được, em phải chịu trách nhiệm”

Em bị lừa rồi!

Quay lại cái vụ gặp thằng ku đem trả tiền hấn chỗ Hàng Đường. Ku đó là bạn trai cũ của em gái hấn. 2 đứa chia tay nhưng vẫn qua nhà nhau chơi đều đều.

Ngay sau hôm đó, cả nhà hẳn biết tin “Hắn có bạn gái”. Rồi tí teo sau cả họ hàng đều biết” Thăng Vịt có bạn gái rồi đấy”.

Và ngay từ lúc đó, 2 bác đã nhắm nhe chờ xem mặt em rồi lo trước chuyện 2 đứa .

Qua nhà hẳn chơi, dĩ nhiên cũng có khi gặp bố mẹ.

Tiện tay, em nấu cơm. Hai bác càng được một phen hoảng hốt.

TRước giờ hóa ra hẳn là đồ tự kỉ, có mỗi 2 thằng bạn trai vào nhà chơi. Cả mấy cô nư trc cũng chưa cô nào vào nhà. Em là người đầu tiên, còn ở lại nấu cơm mới chết.

Có gì đâu, bạn bè em vào nhà chúng nó nhiều lắm, đến bữa ở lại thì nấu cơm thôi.

Hắn nhe răng cười: “Anh không để em thoát”

(Sao thoát được, sau này này nọ í e còn bị bắt gặp lần lượt bởi: cha, chú, mẹ, em gái.)

Một loạt tình tiết lại bắt đầu.

14 - Ba mẹ của anh

Ba anh người Hà Nam, mẹ anh người Hà Nội. Người ta nói mẹ chồng Hà Nội khó tính lắm, làm dâu chỉ khổ thôi. Đặc biệt là dâu xa.

Mệnh lúc đó không xác định lâu dài nên chẳng sợ. Vào nói cười hỉ hả thoải mái.

Ba mẹ anh cũng dễ tính. Thậm chí dễ quá mức tưởng tượng của mình .

Bác trai rất thoải mái, coi mình như con trong nhà.

Bác gái đảm đang, quán xuyến, cẩn thận. Không hồ hởi như bác trai nhưng rất yêu thương con cái và thẳng thắn.

Em gái anh, hiện đại, cá tính nhưng vẫn rất ngoan

Đôi khi nhìn gia đình anh, thấy mẹ anh chăm chút cho anh và em gái, mình hơi chạnh lòng.

Nhà làm lẩu, mình cũng qua ăn ké. Sau ở riết thành quen, ăn cơm trực.

Sau, cơm cũng không phải nấu, chỉ rửa bát thôi.

Ngoài lúc ăn cơm và rửa bát ra, bèn “tạo điều kiện” cho 2 đứa leo lên tầng 5 “làm gì thì làm”

Dễ phát sợ.

Lần đó, hẳn trực đêm, mình trực sáng, tối về nhà hẳn ăn cơm.

Dọn dẹp xong lên phòng hẳn nghỉ, tự dưng mình thấy người mệt mỏi, cứ chìm chìm. Kêu “em ngủ 1 tí”.

Nghe loáng thoáng mấy câu ” ồm rồi, sốt rồi”.

Rốt cuộc cũng chả nghe thấy gì bên tai, trực tiếp ngủ ngất. Đến khi thức dậy, xung quanh tối đen.

Sờ được điện thoại: 3AM!

Tỉnh như sáo, mình bật dậy.

Từ đầu đến chân ướt nhẹp mồ hôi. Lòng vừa lo lắng, vừa ngại vừa xấu hổ, len lén mò vào toilet thay quần áo. Không ngủ được

Biết sáng mai thành cái dạng gì, sao mệnh lại ngủ quên.

3am, hẳn đang làm việc, chắc giờ này đang ngủ tại cty.

Nằm mãi, trần trọc....

Có gì đó mát mát áp vào trán: ” Đỡ sốt rồi”.

Đang lơ mơ ngủ mình tỉnh dậy mà không dám động đậy. Tiếng mẹ của anh. Tiếp đó là tiếng đặt vật gì lên đầu giường rồi tiếng khép cửa.

Mình thần người ra. Đã bao lâu rồi ồm không có mẹ bên cạnh. Đừng nói là mẹ, bạn cũng không.

Cảm động... 1 chút chút.

Lần đầu tiên ước, giá gì là mẹ mình tới lúc đó.

Lại sờ vào dt: 5AM

Một người có gia đình hạnh phúc thật tuyệt vời. Dù người ta cứ bình bình đạm đạm sông thôi cũng đủ làm người khác ghen tỵ. Giờ mình đã hiểu vì sao tính cách của hấn khiến ình ngày càng thích hơn.

Có lẽ, hấn tốt thật, có ba mẹ tốt, sống trong gia đình hạnh phúc, nên con cũng tốt.

Mình cũng muốn có gia đình của mình, tốt như vậy, hạnh phúc như vậy...

15 - Con mèo -1

Cả nhà anh lộc cộc dậy từ rất sớm. Mình đợi mãi, đợi mãi xem số phận mình rốt cuộc dư sao . .

7am: " Con Th xuống dậy xuống đánh răng rửa mặt nào"

Tiếng ba anh.

Chỉ chờ có tín hiệu đó mình phi ra ngay khỏi giường quên bég ồm với chả sốt. Nhìn thấy 2 bác chỉ biết lúng búng" Cháu xin lỗi, không biết tại sao lại ngủ quên, xấu hổ quá ạ..."

" Thăng V thấy mày ồm nên để ở nhà đấy, nó đi làm cũng sắp về rồi. Gọi cho nó kêu mua ít cháo về nhé"

Mặt 2 bác hoàn toàn bt, cứ như chuyện này là đương nhiên, gập cả trăm lần , mồn mắt rồi.

Tay mình sợ hãi phát run:

'Không lẽ nào! Bị đổ vỏ?? "

Nghĩ xong thì tự cốc vào đầu cốc 1 phát: "Mình không mang vỏ cho hấn thì thôi, hấn lấy đâu ra.Đàn ông cũng có thể mang thai, nhưng em bé thì không nằm trong dạ dày được!..."

Yên tâm.

Cái kiểu người mệt mệt không ngủ được, chờ đợi, thật kinh khủng. Lần đầu tiên thấy chờ một người lại thấy thời gian dài đến vậy.

Xuống dưới nhà cũng không có việc gì làm, bèn lấy cơ vắn ồm leo lên phòng hấn nằm thẳng cẳng.

Ngước mắt nhìn lên trần nhà, hơi hơi mỉm cười.

Quả thật, căn phòng này giống căn phòng mình thích từ rất lâu. Ngay khi mới bước vào đã cảm giác thật dễ chịu.

Phòng xanh lá nhẹ, cửa kính, rèm trắng, đồ đạc đơn giản, có tủ, nệm, và bàn máy tính.

Lục lại tủ sách " Móa, không có cuốn nào đọc để giết thời gian". Toàn giấy tờ biên lai thu tiền điện, 1 phần hồ sơ xin việc ...

Lắm nhảm đọc giấy khám sức khỏe: V 1 -84.

Vòng 1 84 ??? Lớn hơn cả mình!

Chữ hấn xấu dã man . Hồi học tiểu học có giúp mẹ mình soát chính tả cho học sinh. Mình thề thể loại chữ kia chỉ được 4 là kịch cỡ.

Nét chữ nét người, thế thì hấn là người xấu!.

Thêm 2 cái vòng tay. Gì mà H i love you với cả thế này thế kia. Không quan tâm. Giữ lại thì chắc là kỷ niệm.

7h5ph, 10ph, 15ph, 30ph, 45ph... 8h

8h05

8h10.

Lâu ơi là lâu. Cuối cùng hẳn cũng nghe tiếng xe lịch kịch, tiếng hẳn chào bố mẹ, tiếng dặn dò trông người ốm, mua gì cho nó ăn chưa, sao mày về muộn thế bla bla... Nói ở tầng 1, mình tầng 5 nghe rõ không bỏ sót tí nào .

KN rút ra: nhà cách âm không ổn lắm (=))).

Lại đợi thêm 1 lúc, hẳn lò dò từ dưới đi làm, mang theo cái tô, 1 cái đĩa và đôi đũa, đồ ăn phục vụ bữa sáng ềnh.

Đói bỏ xừ. Mình không kiêng dè lao vô ngoằm ngoằm .

Con mèo nhà hẳn theo vào, lườm lườm mình.

Tiếp đó leo lên giường, ngồi ngay cạnh hẳn, mắt vẫn gườm gườm.

“A, con ranh này láo nha. Chỗ đó giờ không phải của cưng rồi”.

Nói ăn “ngoằm ngoằm” chứ mình cũng không đến nỗi. Mệt, ăn sao được nhiều. Để dư quá nữa, bắt hẳn xực nốt đê (ốm có tí ti ăn chung cũng lây bệnh thì kém tẩm quá).

Ba mẹ hẳn đi làm rồi. Mình lẩn lên giường, tay vuốt ve tam meo.

Con mèo đứng đỉnh hất cái đuôi kêu “Ngao” chạy ra ngoài.

Nó đứng ở ngoài, ngao ngao gọi.

Mình tò mò chạy theo.

Nó từ từ đi lên tầng 6, đi vài bước lại quay ra sau gọi. Mình biết ý đi theo.

Lên đến nơi, nó vắn ra 1 cái hộp gì đó đặt trước mặt mình. Nhướn nhướn con mắt hóa ra là thức ăn dành ềo.

Phì cười” nào tao cho ăn nào, Nha, Nha!”.

Dúi đầu nó 1 phát ” Con hĩm”.

16- Con mèo -2

Con mèo mập ụt ịt, trắng bóc, đứng đỉnh như nó là chủ cái nhà này. V nuôi nó lâu, lâu lắm, nên bạn mèo cũng lớn tuổi rồi.

Nhưng mèo vẫn chỉ là mèo. Già thì cũng chục năm tuổi chứ mấy. Mình cứ gọi nó là ranh con - con hĩm. Còn hẳn gọi nó: “Tam Meo”

Nhìn hẳn nhe răng trợn mắt với con mèo quát chỉ tổ buồn cười. Cái giọng thanh thanh quát lên nghe không chịu được =)). Nghĩ bụng ‘Cái giọng này chắc chả bao giờ bắt nạt được ai. Sau lấy giọng này quát mình, mình còn cười lại cho”.

Con hĩm rất ranh. Từ hôm đó lúc nào mình lên lại dắt mình lên tầng 6.

Nói thật mình rất có cảm tình với con ranh này, mặc dù mỗi lần 2 đứa này nọ í e, nó đều từ đâu xông vào đứng ở dưới chân điềm nhiên xem chăm chú.

Mèo mắt nét. Xem x không đổ mắt!

Một lần, trước khi về quê, mình ghé nhà hẳn ăn cơm. Không thấy tiếng ngao ngao như mọi ngày.

Lên tầng 2, thấy con hĩm nằm im 1 xó rên hừ hừ, Tay chân quào quới đòi ra khỏi nệm nằm.

Mình lại gần, nắm chân nó rất lâu. Tuy không biết là chuyện gì, nhưng cái cảnh này... mình nhìn thấy nhiều rồi. Trước nhà mình cũng nuôi mèo đấy.

Thái độ hần có vẻ không vui lắm, kể đã đem con hĩm tới mấy bác sỹ thú y, cũng tiêm đủ rồi. Nó ăn thức ăn ẻo hoài nên bị thận. Giờ không biết ra sao.

Biết làm gì nữa, an ủi ” Không sao đâu mà anh, em nghĩ nó tốt”.

Một số người con vật cưng chỉ là vật cưng.

Nhưng với hần, dù chả nói ra bao giờ, mình cũng hiểu hần quý con hĩm lắm, hơn cả vật cưng.

Sớm hôm sau, đang nằm trong chăn ấm, đột mình đổ chuông.

– ” A lô”

–... ” Nó chết rồi. Tối hôm qua. Sáng nay anh ra mới biết”.

Nghe cái giọng đứt quãng. Hần khóc. Cự nhiên là hần khóc. Khóc bởi 1 con mèo. Quen nhau bao lâu mình chưa bao giờ thấy hần khóc, cũng chưa từng nghe chuyện hần rơi nước mắt, kể cả khi chia tay người yêu.

Vậy mà giờ, khóc, và gọi đột ngột.

Đến bây giờ, đó vẫn là lần đầu tiên mình biết hần rơi nước mắt.

Phát hiện ra: ’Nước mắt đàn ông không phải khó rơi, mà chỉ rơi cho những thứ gì thật quan trọng”.

Quan trọng ở đây, là con mèo, là thứ gắn bó với hần suốt bao năm.

Mình tự hỏi: ” Tình yêu có phải như này không? Gắn bó lâu sẽ thành quan trọng. Bất kể trước đây vì sao mà đến bên cạnh nhau?”

Ngay cả chia tay này cũng không thêm rơi nước mắt một lần, đau cũng không. Mình cứ tưởng hần lạnh lùng.

Ai dè, trái tim ấy thật nhạy cảm về mềm yếu.

Tự dưng muốn ôm ...

P/s: Sau đó rất lâu, 1 lần nằm ngủ hần mơ thấy em mèo này. Sáng dậy, thấy cạnh đầu giường có 1 cái răng mèo còn dính dính chút máu. Ném ra ngoài cửa sổ

Lần 1- Bất lại vào trong.

Lần 2- Bất lại vào trong

Lần 3- bất lại vào trong và không tìm thấy nữa.

Mình cũng thấy hơi kì lạ. Phòng được dọn mỗi ngày, trước đó không thấy, sau này cũng không thấy

5. Chương 17-18-19-20

17 - Yêu

Cuộc sống cứ bình bình trôi. Mùa xuân đã bước vào những ngày cuối cùng, trời phát nóng.

Mình thay đổi áo dài quần dài sang quần soóc áo phông, váy ngắn ngắn điệu đà các kiểu. Thấy cuộc đời tự dưng sáng lạn, thấy mình thật fuckyeah, tự tin ủa về.

Em gái hần thấy cái điệu ” Am i so cool? ” của mình cười mủm mỉm : ” Anh V đổi xe đi, đi với chị Th mới hợp”

Kể ra được khen khéo cũng thích đề .

Mình cũng quên bằng chuyện này cho đến khi hần nhắc lại:

” Em muốn anh đổi xe không?”

’Anh định đổi xe gì?’

’Xe ga”.

.... Mình ngắm nghĩ 1 hồi, xe ga làm cái quái gì, chết tiền xăng. Xe to thế sau có vụ gì bắt mình chở lặn sao được. Nguyên cái vụ vẫn xe còn nặng hơn lần con lợn

’Thôi để xe dream đề. Em thích xe dream”

’Ồ anh cũng thích xe dream. Đi nhẹ còn tốn ít xăng”.

Hê hê. Hai đứa cười hỉ hả rồi long nhong đi tiếp. Hồi đó đúng là suy nghĩ đơn giản. bây giờ yêu hấn rồi em mới thấy rằng đời bọn em không thể đi xe dream mãi được. Bọn em sẽ thế này thế kia, còn phải tạo 1 nền tảng kinh tế vững chắc cho đời sau. Mà dĩ nhiên lúc đấy, nhà nhiều người đi ô tô mới hợp.

Xe dream dù thích, cũng nên bỏ vào gara đi, một thời kỉ niệm

Thời gian cứ đi qua, bọn em vẫn vậy. Sở thích khác nhau nhưng được cái cả 2 đứa đều nhạy cảm, hiểu đối phương nên không khí rất là không buồn tẻ.

Ấn tượng ban đầu, hấn là hạt cơm nguội. Nhưng càng gần, càng quen em mới phát hiện ra hấn hay đến mức nào. Mẫu người đàn ông khác hẳn kiểu mẫu của em, nhưng vô cùng phù hợp.

Ai cũng nghĩ bọn em là 1 cặp hạnh phúc, ba mẹ hấn đã nghĩ đến chuyện cưới xin. Nhưng mà... em còn chưa nói được rằng em yêu hấn.

Đứng trước gương, tập nói “yêu”.

“Yêu, yêu yêu”. lảm bà lảm bảm. Có 1 từ nhắc đi nhắc lại khiến em liên tưởng đến cái điệp khúc con mi lu nhà bà nội ” Go, go go”.

Chả khác gì.

Cơ mà khi ghép từ yêu vào cạnh từ khác thì có vấn đề:

” Y... y... anh”

’Ê....u ...anh”

” Y...ê...”

Không tài nào nói được. Có lẽ em thực sự chưa yêu chẳng?

Dịch sốt phát ban lan trên toàn Hà Nội. Vấn yếu người nên mẹ gọi điện lên nhắc em cẩn thận.

Mẹ có biết đâu rằng bao tháng vừa qua đi cùng hấn em cũng phải ăn theo bữa của hấn. Ăn uống đúng giờ, nghỉ ngơi đầy đủ. Một ngày em ăn 5 bữa chính xác từng giờ theo thực đơn... tập thể hình của hấn.

Người em khỏe mạnh và ..bắt đầu tăng cân . Trường hợp này,cái từ khỏe mạnh quyết định nhiều hơn. Nhưng cứ nhìn thấy 2 chữ “tăng cân” em không cầm được nước mắt.

Em không sốt. Mà hấn sốt.

Đêm trước đưa em về KTX, hấn kêu đau khắp người. Em sờ chỗ nào hấn đau chỗ đó. Như bị kim châm .

Em không luyện độc, nên tay em cũng không độc, không có bất cứ lí do gì làm hấn đau chứ nhể. Chắc lại ăn vạ .

Ai dè hôm sau, là cái đơn xin nghỉ phép to tổ chẳng. Lo lo, em định qua nhà hấn nhưng hấn nhất quyết ko cho em vào .

Điên tiết. Không cho bà qua mà được à. Có chân cứ chạy.

Quãng đường từ cty đến nhà hấn có hơn 1 km thôi, em ko biết đi xe máy , đợi xe bus thì lâu, taxi chả có cái nào, bèn đi bộ dưới trời nắng chang chang.

Tới nơi rút điện thoại ra gọi: “Mở cửa”

Hấn kiên quyết ‘ Về đi mà, không mở”

Cò ke 1 hồi hấn cũng phải lặn xuống mở cửa, cái mặt thật nhăn nhó.

Bước vào nhà, em thảng tay lật ngay áo hấn xem bụng.

Ui trời, hàng đàn những nốt phát ban như hoa gấm. Hình như bọn phát ban bị em nhìn khiếp quá hay sao mà nó chạy từ bụng lan sang cánh tay, kéo lên cổ hấn rồi lên mặt =))

Sau em mới phát hiện có lẽ em để hấn phơi bụng ra gió nên mới thế!

Quãng đường từ tầng 1 lên tầng 5, em bịt miệng cười hình hích nhìn người bị nạn, còn hấn thì ngài ngại, kiên quyết ko cho em nhìn . Em định lên phòng vạch nốt những chỗ khác nhưng hấn kiên quyết giữ, nên thôi.

2 đứa nhìn nhau, hấn né em sợ em bị lây.

Chộp, né.

Chộp, né.

Chộp chộp, né né

Điên quá, em xông vào lột hết đồ hấn ra. Hấn đang yếu ớt, người sốt sốt (nhưng có những chỗ vẫn dùng được,các bác khỏi lo.)

“Chống cự hay bụng bị?”

Và giấy dựa chỉ làm quần áo thoát ra nhanh chóng.

Này nọ í e xong rồi em phán:

” Đây, này nọ luôn rồi, bị lây bệnh rồi, không phải tránh”

Hấn:.....!!!!

Hôm sau lên cty, em bị toàn cty tẩy chay vì hôm trước đi chơi với người bệnh sốt phát ban . Mọi người còn dặn hấn đừng có đi làm, nghỉ 1 tuần luôn đi.

Giả mù sa mưa được gió đẩy đưa em cũng nộp đơn xin nghỉ ốm : ” Em lây bệnh rồi”

Cả cty được phen hoảng hốt. Em chỉ hận không tới gần từng người khè vào mặt từng người cho sợ lây bệnh đến điên hồn dè.

Nộp đơn xin nghỉ phép xong, em dĩ nhiên mò vào nhà hấn.

Khổ thân đã sốt còn lao lực nên hôm nay còn sốt hơn. Các vết ban đã lan lên mặt đỏ lừ .

Hấn không ăn được gì chứ lì. Ba mẹ đi vắng hết, ở nhà chả ai chăm.

Ngẫm nghĩ thế nào em quyết tâm vào bếp trở tài nấu cháo. Dù gì cho hấn nấu chắc cũng chỉ biết cầm nôi cơm thôi.

Hồi nhỏ em ốm, mẹ hay dùng nước rau nấu cháo, ăn dễ lắm.

Em cũng định làm như vậy, vẫn trong tủ lạnh có mấy củ hào.

Sợ nước không đủ ngọt, em cho tất su hào vào nồi cháo. Thành 1 thứ sền sệt có mùi vị su hào. Cho thêm ít thịt băm, tí tía thái nhỏ bưng lên cho hấn.

Nói thật, nhìn cái tô bị chẳng lớn nhón su hào chả ai nghĩ đây là cháo. Hấn cũng giật mình.

Cơ mà vẫn ăn, ăn ngon lành và khen em nấu giỏi.

Còn ăn hết!!!

Tự dưng nhìn thế em muốn trào nước mắt. Giá mà em khéo tay hơn...

Ôm lưng hần, thốt ra được 1 câu rất rất lâu chưa nói:

“Y...êu anh”

...

” Anh yêu em mà”...

Còn ít cháo sót lại. Em xúc nốt. Định ”chia ngọt sẻ bùi”

Hóa ra ngon thật các bác ạ. Lại dễ ăn!

Biết thế em cóc thêm xúc động

18 - Bình bình trôi qua

Sau vụ hần ốm, tình cảm bọn em tăng lên một bước đáng kể, thậm chí đã quen nhau hơn nửa năm.

Mấy game của cty bọn em không chơi nữa, dù gì kiến thức ingame cũng đủ để hỗ trợ, bọn em chỉ trau dồi thêm kiến thức IT cùng các kĩ năng tra hack hủng.

Em làm việc năng suất, mỗi lần cầm trên tay một vụ báo hack là cả người sướng run rẩy” Này thì chết với pà!”

Thời gian bọn em trên cty càng nhiều lên. Em bị hần dụ dỗ chơi dota.

Hần mới được chỉ dạy dota cách đó nửa năm, nhưng cũng không chơi thường. Được cái có khả năng thiên phú cái khoản game gung nên trình lên nhanh vèo vèo. Hần có căn bản DDay.

Trước e cũng chơi DDay nên vào dota không đến nỗi “mù 1 cục”.

Tuy nhiên nhìn cũng chỉ mờ mờ. Chưa biết cách lên đồ, chưa biết cách chơi sao cho hiệu quả.

Em chạy qua trụ chết nhe răng là thường. Máu mất 1 tí là tung tăng chạy về nhà regen. Hần ngồi cạnh em nhưng không chú ý em được hết. Cứ thấy ban đầu giết người rồi đuổi dần dần, bị người giết.

Rốt cuộc chỉ làm chân đi cầm mắt là ngon.

Con đầu tiên hần dạy em là Lich. Mỗi khi không có địch xuất hiện trên bản đồ em lại mò vào rừng, tha thần đi từng khóm xem creep rừng. Con sói, centaur, người đá. Những lần em đứng gần nó là bị tụi nó đuổi theo và gần chết. Hit cuối cùng và em là thằng hero địch lù lù từ đâu xuất hiện.

Tụi nó chửi em ngu, em nhượng mồm lại ” bố thích”.

Sau quay sang: ” hani, giết thằng đó cho em”.

Thế nên, để cân team, hần cố gắng farm late thật nhanh và đánh thật linh động. Ngồi bên hần thấy hần thỉnh thoảng hít hà rồi lăm bầm. Em nghĩ ” đồ dấm trách cậu ”

Quả nhiên, không trách thật, hần đánh ngày càng kinh, cân team ngày càng khủng.

Suốt 1 khoảng thời gian dài em làm con gà cho hần công, hần vui vẻ công.

Sau bị chửi nhiều quá em mới quyết định chơi cẩn thận.

Tuy giờ em cũng gà nhưng không đến mức như xưa, thỉnh thoảng có những ván chó ngáp phải ruồi vượt qua cả hần.

Trong dota, bọn em vẫn được biết đến với danh hiệu: ” Cặp GAY”.

Em chả bao giờ tự nhận mình là con gái cả.

Cũng đúng, thế chửi nhau mới ác, mới máu, mới hứng ăn thua....

Hắn bỏ bằng việc hát hò, còn em cũng quên vẽ vời. Sở thích 2 đứa vốn không chung giờ này ra 1 cái chung: dota.

Bọn em ít đi chơi, nhưng không thành vấn đề. Ở bên nhau nhiều nhưng không thấy chán.

Em về quê hắn ăn đám cưới, được giới thiệu con râu tương lai... Hắn cũng về nhà em ra mắt bố mẹ. (Tết này chính thức xin phép bố mẹ em, nhà em cũng đồng ý!).

19.1 - Giận dữ

Có yêu thì mới có ghen, có quan tâm mới có giận dữ. Đúng đấy các bác ạ.

Em có mấy thằng bạn là con trai, giờ nghe thông báo đi chơi với tụi nó hắn đi lại loăng quăng ” anh không thích. Không cho đi”.

Vùng vàng mãi, cứ tưởng không ỉn đi thật thì lại thấy lon ton ra ôm ấp:

’thôi, hani cứ đi đi, nhớ về sớm”

Giai đoạn này em chia tay nỳ cũ hơn 7 tháng, 2 đứa thỉnh thoảng lắm mới nói chuyện với nhau. Cảm giác lúc nhìn nick yh hay sdt, vẫn hụt 1 cái, chổng chênh lắm.

Em biết không gì có thể quên nhanh được như thế. Thứ tình cảm em dành cho hắn bây giờ, là đau xót chứ đâu phải tình yêu đâu. Em biết, em đã tìm thấy đối tượng của mình rồi.

....

Chơi dota, vui nhưng nhờ nó mà giận nhau cũng ác. Mỗi khi hắn lỡ mồm tự tăng bốc hắn thì em kêu hắn tự cao tự đại. Mỗi lần hắn cay cú vì thua, em dỗi hắn ám chỉ em gà.

Mỗi lần hắn lầm bầm em chặn họng “anh lầm bầm chửi ai thế”

Thế mà vẫn nhịn được. Cao điểm tức giận lắm hắn mới buông 1 câu ” kệ hani” rồi lao ra ngoài.

Loanh quanh 1 lúc thấy vào phòng lại hòa hoãn bình thường. Chưa từng có 1 câu xúc phạm nhau.

Hình như bắt nạt hắn thành thói quen rồi.

Em có thói quen viết lách. Những lúc em viết, hắn ngồi dota hoặc lướt web, thỉnh thoảng chat chit với bạn bè.

Lúc buông bút, tự dưng muốn quay sang ôm hắn 1 cái. Thì thấy hắn vừa chat chit vừa cười hình hích, cửa sổ chat mở full màn hình.

Nghĩa sang.

Em H! ’Vợ yêu” của hắn chứ đâu. Chủ nhân cái ồng tay H Ilove you chứ đâu!

Một cổ đau xót nhộn nhạo trong lồng ngực. Em ức.

Hắn chưa bao giờ tặng cho em cái gì dính đến thông điệp i love you nhé. Hắn chỉ cho em đi ăn thôi, nuôi em tròn tròn mập mập thôi .

Những bài hát hắn hát trước đây bài nào cũng dành cho “Vợ yêu ”thôi

Lần đầu tiên em ghen vì hắn. Mở cửa văn phòng bước ra ngoài. Bầu trời tối đen, gió thật mát, thậm chí hơi lạnh lạnh vì còn có mưa phùn.

Ban đầu là dậm dật chân tay, sau là tủi thân.

Nhớ đến nỳ cũ, em lại bật khóc; ’ Tủi thân quá, mình chả được quan tâm”

19.2 Giận dữ.

Em ra ngoài 1 tiếng mới về, còn leo lên tầng 4 ngắm trời đen kìn kịt suốt 30ph. tê chân quá mới mò lại về văn phòng.

Về đến nơi thấy cái ghế chổng chơ, chả thấy hấn đâu . Mở cửa phòng nghỉ nhân viên nằm lẫn 1 giấc. Kệ. Chả biết bao lâu sau hấn về, xồng xộc” Đi đâu, anh tìm mãi”.

Lại thấy tủ thân, nước mắt nước mũi chực tuôn.

Hấn ôm em; ‘sao thế, sao thế’

Em đập hấn ra, cầu, đánh, cắn xé.

Mất mặt quá. Chả nhẽ gào lên: ‘Sao anh dám chat với ný cũ full màn hình? ”

Sau này hấn biết cứ cười nhe nhở suốt, còn sung sướng vì thấy mình ghen .

Đây là em ghen, chứ hấn ghen thì nhiều.

Đang ngồi trong phòng thì có điện hoa chẳng hạn, thỉnh thoảng lại bưu phẩm quà. Hấn luôn tò mò tọc mạch muốn biết đó là ai, rồi cái mặt xị xị ra.

Thỉnh thoảng để châm chọc hấn cho vui, em đã động vài dòng nhắc tới ný cũ trên blog. Nhìn cái mặt hấn, thích chỉ muốn cầu

Người yêu cũ của em cũng đã có người yêu, sn 93 kém hấn 9t. 2 người kiểu như “tiếng sét ái tình”. Em kia chia tay được hơn tuần thì nhận lời yêu anh ấy.

Anh ấy có nt cho em thông báo..

Em xao động, thấy mát mát, kiểu như mất hấn 1 cái gì rồi. Những bác nào trải qua rồi thì biết. Nó buồn, nhưng không phải tình yêu.

V biết em buồn, hấn cũng buồn buồn nhưng vẻ mặt vẫn tỏ 1 thái độ bình thản, lành lạnh. Chỉ là ôm em nhiều hơn, chặt hơn, lâu hơn. Thỉnh thoảng anh thăm thì: “Anh sợ hani bỏ rơi anh”

Vốn ban đầu em cũng định vậy đấy. Ăn thịt con người ta xong quát ngựa truy phong. Ai dè hấn mặt dày dọa sẽ vác bụng bầu đến trước mặt ba mẹ em bắt em chịu trách nhiệm. Càng quen, càng thấy hấn là Mr. Right.

Đến khi phát hiện, hấn còn tốt vượt xa em, thông minh cũng dư, khéo léo cũng dư so với em... tự dưng em thấy mình không xứng đáng.

Cái cảm giác mặc cảm tự ti trời dấy. Thực sự, hấn có thể quen người khác tốt hơn, hiền dịu hơn, đỡ bắt nạt hấn hơn và... trọn vẹn hơn.

Tới giờ phút này, em cũng có cái gì đâu... .

Thi thoảng, nhớ về chuyện cũ em lại không ngủ được. Cứ lao đao với 1 cảnh máu me, lạnh lẽo của nền đất, lạnh lẽo cả ở trong lòng.

Tỉnh dậy, V ở bên cạnh, em quay qua nhìn, lông mi rất dài, lông mày gọn gàng vuông vắn, đôi môi mím lại, cái mũi này, tai này, thân thương biết bao.

Rờ rờ lên khuôn mặt hấn, em quay đi, khóc, mình đúng là không xứng đáng, chả còn gì.

Khóc lặng lẽ 1 lúc lâu, một bàn tay nghiêng qua lau nước mắt. Rồi ôm, rất chặt.

Vậy là, em chỉ có thể nức nở lên.

Hấn vẫn ôm em không bỏ, không nói gì nhiều, chỉ là ‘Anh yêu hani, yêu hani”.

Cũng không hề truy hỏi...

20.1 - Lại chuyện về ný cũ

Cách đây vài tháng, cũng là lúc bọn em quen nhau được hơn 1 năm. Tự dưng một ngày đẹp trời, trong lũ mess off xuất hiện 1 tin nhắn dài rất dài của nick yahoo tự xưng: gaunho..93

Cái mes dài rất dài tổng sỉ vả.

Em ấy kêu em bạc tình bạc nghĩa, dạng con gái có mới nới cũ, đànng điếm, rằng thì mà là chuyện xưa của cô tôi biết hết.

Chỉ để lại 1 tin: ” Nói nick thật là gì?”

Bạn bè em chơi không có đầu 93. Điều chắc chắn.

Pm cho ny cũ, nói hẩn quản bạn cho tốt, quản ny cho tốt .

Lại một loạt kí ức ủa về. Chua xót có. Đau đớn có. Không đành lòng, cũng có.

Thâm tâm em thực sự nghĩ đến em gái 93 kia ^^.

Hẩn thề thốt không có chuyện đó đâu. Đây chắc chắn không liên quan gì đến anh ấy, đến ny của anh ấy. Chắc là bạn của em hoặc ng quen của 2 đứa em muốn phá đám em với V (???)

Em không nói gì nữa.. Nói nữa thì thành ra mình giống người đặt điều phá đám hơn là cái đối tượng không rõ danh tính kia!

Thỉnh thoảng, em lại có 1 cái mes của em gấu nhỏ.

Nội dung chủ yếu xoay quanh đá đểu, châm chích. Thậm chí em ấy send cho em cả cái link ảnh chụp history đoạn chat của hẩn với em ny của hẩn với nội dung rất mùi mẫn.

Rồi lần đầu tiên của 2 người họ như nào

Chuẩn bị có con ra sao...

Còn gửi thêm luôn cái địa chỉ yh tên “cabb...” với dòng đính kèm ” Những đoạn trích trên được lấy từ yh của tôi đây. Chị xem làm được gì”.

Thói quen nghề nghiệp nổi lên, search thì ra cái yh của link ptbk là 1 người, còn yh em gấu nhỏ cho (cabb...) lại là 1 người khác - em A.T - ny hiện tại của ny cũ em

Lúc đó mới à à, hóa ra gây hẩn với mình để đổ vạ cho ny hiện tại của T

Em bật yh mail lên mò vào mail của ny cũ “xem chân tướng” tên kia có thể là ai, có thể liên quan gì đến ny cũ của em ko (hẩn chả bao h lưu trữ nên vào mail xem conversation luôn). Dù gì đây cũng là manh mối duy nhất em có thể lần theo.

Nhiều mail quá, không biết mò từ đâu thì tự dưng thấy có 1 dòng tin nhắc đến mình, nhấn vào đọc.

Đúng là kết quả thu được ngoài dự đoán.

“trc yêu Th (là em) hơn 4 năm nhưng yêu chả được nhiều, vì anh dành hết t/c cho ny đầu tiên rồi. “

Hơn 4 năm thời gian lại lần nữa chạy như thước phim trong đầu..

Yêu? Được Yêu... Ai mà đo được.

“Ra là thế”.

Những lời yêu như gió thoảng. Thoảng chốc không còn dấu vết.

Không khóc.

20.2- Lại về ny cũ

Vào vò mãi ko kiếm ra đầu mối nghi ngờ lần ra em gấu nhỏ từ cái link photobucket . Em đánh bạo pm cho cái yh của ptbk kia ,

Có gì nói nấy. Nhớ gì kể nấy.

Lần đầu tiên e tuôn hết tâm sự trong lòng không khúc mắc.

Chờ mãi, chờ mãi không nhận được rep.

Bảng đi đến 10 ngày sau, mới check mail và thấy cái mail thật dài.
Đại biểu là xin lỗi chị, em là ný cũ của A.T !
Em nó (tạm gọi là D) nói lí do chia tay.
Kể những câu chuyện dài về một thời đi học, gặp A.T, quen A.T, yêu A.T, hơn 3 năm...
Và khi nhận được lời yêu thì sung sướng đến mức nào!
Ngồi lắng nghe, quả thật, cứ là tình yêu thì chuyện gì cũng đẹp.
Đáng lẽ D sẽ mãi mê với hạnh phúc, chết chìm trong yêu thương cùng A.T nếu như một ngày không phát hiện: “ Với A.T, D không phải là người đầu tiên”.
Ở vị trí một đứa con trai chỉ mới rời cấp 3, chuyện này thực khó khăn.
Yêu, nhưng không “chín” để chấp nhận sự thật.
Yêu, nhưng đặt cái tôi lên trước cả người mình yêu thương.
Trước mặt A.T, D buông lời trách cứ. Nhìn những giọt nước mắt của A.T, D áy náy nhưng quyết tâm quay đi.
Một tuần phượt, mệt mỏi, khổ sở nhưng nỗi nhớ A.T khiến D thông suốt.
Quay về, A.T đã có ný mới. Dù cầu xin A.T quay lại. chấp nhận tất cả nhưng không được.
Ghen tuông. Đau khổ. D mất luôn tình yêu bao năm mới có.
Mình thật bất ngờ, cũng không nghĩ vụ này đối tượng là ný cũ của A.T đâu.
Việc D truy ra thông tin của mình thực hiện kế “lí gián” A.T và T suýt thành công, để mình lầm tưởng đây là A.T mà gây xích mích.
Cốt đến tai T!.
Không nghĩ 2 chị em ngồi “lật bài ngựa” với nhau thì thấy thông cảm hơn là tức giận.
Đôi khi – yêu thật mù quáng.
Con người ai cũng có một phần ích kỉ. Tôi khẳng định tôi cũng ích kỉ và thêm phần xấu xa.
Thì đó, nghe cái giả định ný cũ của tôi có khả năng “đổ vỡ”, Chả phải tôi chẳng quan tâm đến việc nói cho anh, thậm chí còn thấy hơi hả hê khi người ta có khả năng mang họa.
Ít nhất, trong 1 giây!

Nghĩ đến V, thấy ấm lòng.
Tôi ích kỉ, nhỏ nhen, chanh chua, giẫm đạp lên cái tôi của anh không biết bao nhiêu lần.
Tôi bộc lộ bản chất xấu xa mỗi khi bên anh
Tôi cố tình làm những thứ tổn thương anh...
Vậy mà khi quay lại, bao giờ cũng có đôi mắt ấy nhìn yêu thương. Và đôi tay... luôn ôm tôi rất chặt.

6. Chương 21 + Phiên Ngoại

21- Kết

1 năm 3 tháng. Mỗi lần cần về ný cũ trong lòng mình được giải tỏa
Tự dưng mình thấy trân trọng và yêu người đàn ông bên cạnh mình biết nhường nào.

Hơn 1 năm, ăn theo chế độ quy củ nên giờ mặt hần sáng láng, có sắc lắm rồi. Tóc tai gọn gàng, quần áo tề chỉnh, mình nhìn thấy thật đẹp trai.

Hần không còn 1 vùng u tối tối tăm bao phủ lấy người như trước. Cách tiêu tiền cũng lậ mình. Dám mua cái áo 800k . Cười nhiều hơn, quần quít mình hơn và đường như.. hạnh phúc.

Hần hạnh phúc, mình cũng hạnh phúc. Mình biết rằng hồi xưa có quan tâm mình hần mới hay “mặc kệ” mình tự sinh tự diệt tìm hiểu game.

Có quan tâm mình mới hay pm nhắc nhở.

Có quan tâm mình mới cần rắg bò vào Audition chịu tra tấn để đứng bên cạnh mình

Có quan tâm mình mới đứng cách xa nhìn mình như vậy, vì bạn bè của ný cũ mình đã từng đi cafe nói chuyện với anh ” Chúng nó yêu nhau lắm, hạnh phúc lắm”

Có quan tâm mình, mới hiểu mình nhiều như vậy.

Cái gì anh cũng biết hết. Khi mình đau bụng quằn quại, anh lo lắng ” Có phải do ...từ lần trước mới đau như vậy không”. Anh chắc cũng buồn , cũng lẩn tránh chuyện cũ của mình, nhưng, lo ình hơn hết.

Anh để ình cần xé giấy dựa, kiên quyết vẫn ôm mình.

Anh, không bao giờ nói ‘Anh đồng ý chia tay”.

Bởi, anh yêu mình ngay từ lần đầu gặp. Cái lần tóc mình thẳng mượt, ngồi hộp nhân viên mới và bật sếp....

Anh nói, cũng có thể, đây mới là lần anh yêu đầu tiên.

Đồi bù đắp hơn 4 năm tuổi xuân kia, mình chuẩn bị 1 cuốn sổ ghi nợ.

1 năm 365 ngày, 4 năm có 1 năm nhuận. 4 năm tính khoảng 1461 ngày. Quy ra thóc thì khoản đền bù này tương ứng với 1461 lần này nợ í e.

Trong những năm tới, mình có 1461 lần đòi hỏi free mà hần không được chống cự.

Kể ra cũng thật là tốt. Đôi lúc phụ nữ cũng phải xông lên, kiên quyết nằm trên giành quyền lợi.

Hần nhà mình có đọc truyện này, có đoạn xấu hổ cười khùng khục. Đây là mình còn giảm bớt đi nhiều.

Hần nói sẽ lập nick voz quản lí mình, không ình câu zai thoải mái và mang việc nhà lên nói lung tung nữa.

Chả sao. Mình ko thiết. Cần đủ tiêu chuẩn này nợ í e là được rồi.

* Phiên ngoại 1: Biến thái

Đi chơi công viên, tôi chỉ: “ Chỗ kia, trước em thấy có 2 đứa ... blabla” (này nợ í e đó mà)

Rủ đi bơi thuyền, tôi chợt nhớ ra chuyện cũ: “ Lần đầu đi bơi thuyền chỗ này, em ngạc nhiên khi thấy có cái thuyền không thềm trôi, chỉ có 2 cái đầu nhấp nhô...” (này nợ í e đó mà)

Đi qua ĐH Thủy Lợi, tôi chỉ vào mấy cái ghế đá trước cổng: ‘Hồi trước ngồi đây, em thấy có 2 đứa vừa hôn vừa leo trèo... blabla” (không phải này nợ í e nhưng leo trèo lên nhau xong chắc cũng... mệt)

....

Đi đâu cũng thế, tôi hồ hởi khi phát hiện ra mình thật may mắn khi là 1 trong những số ít người được chứng kiến những chuyện hay ho như vậy.

Lần nào quay sang hần hỏi: “Anh thấy bao giờ chưa?”

Hần nheo nheo cái mắt, lặng 1 lúc rồi thở dài cái thụt: “Chưa”

Hận không thể bịt mắt tôi quăng lên xe tải rồi dán băng dính đen bốn phía. Khởi nhìn, khởi khoe, khởi kể.

“Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”

Giờ mỗi lần tôi đòi trả nợ, từ từ trong cái khoản 1461 lần kia hần vẫn chống cự ác liệt:

‘Không đâu. Ừ. Đừng thế mà! AAAAAAA!’

Nhưng... CÁI TAY.. CÁI TAY... CÁI TAYYYYYY.... không thành thật như xưa nữa .

Có phải ảnh hưởng bởi mệnh không? :-? Nhìn kìa, hần lại cười gian trá.

Còn đâu là zai ngoan ngày xưa nữa...

Phiên ngoại 2: thuật lại 1 bài trên face của gái

Vẫn còn đau hết một bên vai. Hôm qua đúng là 1 ngày mệt vất (mệt mỏi + vất vả)

Sáng thức dậy: 5am

Ngồi lì hụi xem bài mới, đi làm suốt 8 tiếng vừa làm vừa nghe truyền thụ KN, đi ăn, shopping, về nhà thay đồ, dọn dẹp, qua nhà hani tắm gội chùa, đi học.

Dắt xe ra khỏi nhà: 7pm. Mẹ (hani) dặn kĩ: ‘Tí về ăn cơm’

Vậy là lúc đó người mệt lắm, 2 mắt díp lại vẫn cố mò lên cty thay đôi giày rồi đi học.

Học về đến nhà (hani), lặn ra dưới chân cầu thang ngủ ngon lành!!.

Vừa chợp mắt thì bị chọt dậy: “ăn cơm”. Huhuhuhu!

Cầm bát cơm và mấy miếng mà người nghiêng ngả. Rốt cuộc gắp số cơm còn lại vào thùng rác, bưng chén (của mình) đi rửa, lướt lên tầng 5 ngủ. Nghe loáng thoáng: ” 12h dậy lên cty nhé”.

Không rõ quá tình leo lên tầng 5 diễn ra thế nào. Rốt cuộc thấy được cái đệm.

Không biết gì nữa.

Nhớ mang máng có ai gọi dậy, dựng mình lên rồi mặc ình lặn cái bịch. Mắt nhắm mắt mở lúc đó chắc nhìn ngu lắm, nhưng ngu thì ngu vẫn để ý được tiếng bên ngoài: Mưa.

Trùm chăn ấm áp, ngủ cũng đã lâu lâu, dĩ nhiên phải mở mắt.

Ánh sáng hắt qua cửa sổ xiên một mảng dài trên giường. Một bóng đen “lù lù” chống cằm nhìn mình ngủ.

Vươn tay, theo quán tính, ôm lấy cái đầu lù lù ấy hôn một chập.

Khung cảnh dưới ánh sáng trắng mờ mờ muôn phần lãng mạn.

Cái bóng bỗng cất tiếng nói:

” Mắc tè à? ”

Tè cái đầu anh!!!!!!

Phiên ngoại 3: Đoạn kết cho cả 4 người

Sau khi “Trai ngoan dính phải gái hư” ra mắt được 2 ngày thì đã được del theo yêu cầu của gái.

Lí do: Lực lượng voz quá đông và hung hãn, khả năng truyền tin kinh thần tốc, tin tức đã tới tai gần như TẤT CẢ những người gái muốn tránh rồi! -,-!!

Trên face nhà gái chỉ chít dấu chân quân đoàn voz. Hầu như ai ghé qua cũng ịn lại 1 dòng kỉ niệm. Dĩ nhiên.. có cả T.

Ngồi nói chuyện với T, bình thản như 2 người bạn. Nhắc về chuyện đã qua. Và.. xin lỗi.

Dù gì, trước đây ngoài là người yêu, 2 đứa cũng từng là bạn game, chiến hữu, đối tác, đồng bạn nhiều lĩnh vực.

(Bạn V chạy ra xem, mếu máo đập đầu bình bịch vào lưng ghế. Kệ)

A.T gọi điện thoại đến, xin lỗi về những điều D đã nói, làm phiền những ngày qua.

Thấy có cảm tình+ thông cảm với A.T hơn. Thậm chí mình còn mền mền

Không có chuyện này thì 2 chị em chẳng có cơ hội n/c với nhau. Công nhận em ý dễ thương và thẳng thắn, có tố chất “hư” đáng ghen tỵ của mình, xứng làm đệ tử chân truyền.

Ny của em (tức T) rất thật lòng với em ấy và chấp nhận tất cả.

Còn em ấy, dường như cũng yêu anh T rất nhiều. A.T của ngày hnay không giống như xưa nữa.

Lại một đôi hạnh phúc!

Trong quá khứ, dù có chuyện gì đi chăng nữa thì “ngày mai lại là một ngày mới”

Có lẽ sinh ra không dành cho nhau, nên người ta chia tay, mình và T cũng thế, A.T và D cũng vậy.

Giờ có tận 2 cặp đôi hạnh phúc, thẳng thắn đối diện nhau, thú nhận với nhau, nói lời xin lỗi với người cần xin lỗi.

Lời xin lỗi muộn màng khiến lòng mình ấm lại. Mình qua được rồi.

Mình lên kế hoạch “hư” một lần mà có khi có nguy cơ “chung thân mãi mãi”

Một người anh trong công ty đang hướng mình theo nghiệp PR.

Mình theo học đồ họa tại FPT Arena theo đúng đam mê của mình. Ba mẹ khó chịu lắm nhưng cũng không cần nhằn như xưa nữa.

Dĩ nhiên, mình còn chưa thềm ra song Hồng lần nữa. Mình thích hóng gió khi vi vu trên những con đường Hà Nội hơn.

Cái chết? Vứt ra sau đầu đi. Mình muốn sống, sống thật tốt đến khi còn có thể. Được xuất hiện trên đời còn hơn trúng số độc đắc (xem lại xác suất kết hợp của trứng và con bơi bơi đoạn đầu là biết). Được cho trúng số còn bỏ có phải uống không? Hehe.

Kết thúc có hậu cho tất cả mọi người. Cảm ơn vì tất cả...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/traingoc-dinh-phai-gai-hu>